

Revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii Domnului Hristos

septembrie 2015

Curierul Adventist

Treceți Iordanul, nu ezitați!

A 60-A SESIUNE A CONFERINȚEI GENERALE, SAN ANTONIO, TEXAS (II)

Curierul Adventist

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L întâlnim pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, de articole și știri, ajutându-l astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în apropiata Lui revenire.

3

3 Inspirațional

John M. Fowler

Călătoria trebuie să continue!

4 Devoțional

Shian O'Connor

Viața de credință în timpul sfârșitului

7 Info Curier

- Biserica mondială
- La odihnă

11

10 Punct de vedere

Gerald A. Klingbell

Ziua de după vot

11 Devoțional

Mathilde Frey

Niciodată singuri

14 Raport

G. T. Ng

Raportul secretarului

17

17 Devoțional

Alain Coralie

Prin încercări, spre triumf

20 Devoțional

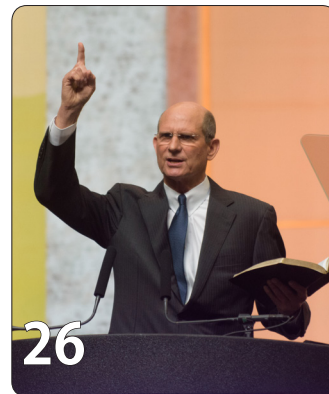
Taj Pacleb

În toată lumea

23 În centrul atenției

David Sedlacek

De la iertare la reconciliere

26

26 Actual

Ted Wilson

„Treceți Iordanul... nu ezitați!”

31 De la inimă la inimă

Marius Munteanu

„Domnul împărățește!”

Anul XCII, septembrie 2015. Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România. Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Ioan Câmpian-Tătar; Redactor-șef Teodor Huțanu; Consultanți: Marius Munteanu, Ștefan Tomoiagă, Eduard Călugăru, Florin Istrate, Mihai Maur, Aurel Neațu, Iosif Pașca, Georget Pîrlitu, Ernest Szász; Colaboratori speciali: Romică Sîrbu, Nelu Burcea, Daniel Chirileanu, Florian Ristea; Redactor-corector Livia Ciobanu-Mihai; Lectura manuscrisului Adrian Neagu; Tehnoredactor Dragoș Gărea; Adresa de corespondență: Curierul Adventist, str. Erou Iancu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Fast Print, Șos. Cernica nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

Călătoria trebuie să continue!

Călătoria trebuie să continue. Da, poate că pelerinii sunt oboșiți, răniți și dezamăgiți, dar nu au îndoieli cu privire la misiunea lor, la direcția și la destinația lor. Unul lângă altul, familie lângă familie, biserică lângă biserică, împreună ca trup al speranței, mână în mână, inimă lângă inimă, marșul trebuie să continue. Comandantul nostru merge în fața noastră, în spatele nostru, de o parte și de alta, conducându-ne spre destinația noastră sigură.

Călătoria trebuie să continue!

Călătoria noastră este simbolizată de pelerinajul israeliților din Egipt până în Canaan, de această întruchipare a durerii și a bucuriei, a încercărilor și a răbdării, a visurilor și a împlinirii, a creșterii și a provocărilor, a dezamăgirii și a speranței.

Călătoria trebuie să continue!

Experiența israeliților în Egipt este un prim exemplu. Anii de sclavie le tociseră simțul spiritualității. Cărămizi fără paie, muncă fără oprire, generație după generație s-a succedat fără să vadă stelele de deasupra, fără să simtă scânteia dinăuntru. Toată comunitatea poporului ales de Dumnezeu era lipsită de cunoașterea frumuseții și a puterii harului divin. Dar „Dumnezeu a privit spre copiii lui Israel și a luat cunoștință de ei” (Exodul 2:25). Iar, sub paza și protecția Sa și sub recunoașterea statutului lor de popor al Său, călătoria și sosirea la porțile țării promise le erau asigurate.

Călătoria trebuie să continue!

Ea nu este lipsită de probleme – puterea faraonului, Marea Roșie, vițelul de aur, cârtirea mariilor și a aronilor împotriva conducătorilor, ceapa și usturoiul, răzvrătirea lui Core, episodul trădării de la Cades-Barnea și preferința pentru moartea în Egipt, și nu pentru viața în Canaan. Nu sunt oare acestea simboluri ale provocărilor cu care se

confruntă fiecare generație în drumul către țara promisă?

Călătoria trebuie să continue!

Nimeni, nici chiar Cel Atotputernic, nu ne-a promis o călătorie lejeră, fără obstacole. Dacă pelerinii ar avea o călătorie ușoară și lipsită de dificultăți, marea luptă nu ar mai exista, călătoria creștină nu ar mai avea nicio relevanță, iar făgăduința zorilor noi ai veșniciei ar fi o iluzie.

Dar, potrivit Cuvântului lui Dumnezeu, călătoria trebuie să continue.

În fața piedicilor și a barierelor, a îndoielilor și a criticilor, stau simbolurile vieții ale grijii divine necurmăte pentru pelerinii care merg spre țara promisă: eliberarea din ziua Paștelui, drumul croit prin mare, săparea pe table de piatră de către Însuși Dumnezeu a legilor și responsabilităților omului într-un moment în care totul părea fără rost și fără speranță, revărsarea manei și drumul către Locul Preasfânt ne confirmă faptul că țara promisă este o certitudine.

Călătoria trebuie să continue!

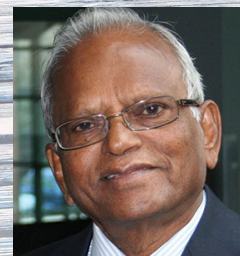
Unii lideri pleacă, alții vin. Toți sunt oameni: poate că lovesc stâncă în loc să-i vorbească; poate că nu apucă decât să vadă țara promisă de pe vârful muntelui; ei au parte totuși, într-un mod neașteptat, de cunoașterea destinului promis într-un mod pe care numai Dumnezeu îl poate pune la cale. „Temeți-vă” și „nu vă temeți” sunt poruncile divine pentru lideri și, deopotrivă, pentru toți pelerinii. Temeți-vă de Dumnezeu care a creat cerul și pământul. Temeți-vă de Acela care a părăsit cerul pentru a ne deschide o cale înapoi, spre locul de unde provenim. Temeți-vă de Acela care nu s-a temut de crucea care ne-a pavat calea spre destinația finală. Totodată însă, nu vă temeți de forțele care seamănă îndoială în marșul nostru constant și unit spre

Împărăție; nu vă temeți de norii care fac umbră pentru o clipă, pentru că dincolo de nori este soarele veșnic strălucitor.

„Când rețrăiesc istoria noastră, parcurgând fiecare pas al progresului până în situația de acum, pot spune: Lăudat fie Dumnezeu! Când văd ce a făcut Domnul, sunt plină de uimire și de încredere în conducerea lui Hristos. Nu avem a ne teme de nimic pentru viitor, decât de a uita felul în care ne-a condus Domnul și lecțiile pe care ni le-a oferit El în istoria noastră.

Acum suntem un popor puternic, dacă ne punem încrederea în Domnul, deoarece mânuim adevărurile puternice ale Cuvântului lui Dumnezeu. Avem toate motivele să fim plini de recunoștință.” (Ellen G. White, *Mărturii pentru pastori*, p. 31).

Călătoria trebuie să continue! Da, ea se apropie de final: suntem aproape acasă. Suntem aproape acasă. Prin porțile larg deschise, zărim deja splendoarea cerului, slava cerului. Suntem aproape acasă!

John M. Fowler
este editor la revista
Adventist Review.

Viața de credință în timpul sfârșitului

Mesaj devoțional prezentat luni dimineață, 6 iulie 2015.

Vreau să-I mulțumesc Duhului Sfânt al Dumnezeului nostru că i-a îndemnat pe membrii comitetului pentru organizarea serviciilor divine să-mi permită să împărtășesc bisericii Sale un cuvânt din partea Domnului într-o vreme când ne aflăm la hotarele Canaanului, într-o vreme când călătoria noastră se apropie de final, într-o vreme când semnele prezise că vor avea loc în soare și lună, pe pământ, în mare și în aer proclamă cu putere că venirea Domnului se apropie.

Este foarte posibil ca aceasta să fie ultima întâlnire de acest fel a credincioșilor lui Dumnezeu. Nu știm dacă este ultima, dar cu siguranță este ultima pentru unii dintre noi. Prin urmare, permiteți-mi să vă împărtășesc un cuvânt acum, când ne pregătim pentru sfârșit.

O relatare ce merită studiată

Matei 19:16-20 consemnează o relatare ce merită examinată de poporul din timpul sfârșitului.

La Isus a venit un om preocupat de viața veșnică (versetul 16). Nu știm cum îl chema. Matei specifică doar că era tânăr; Luca spune că era un fruntaș și că era bogat. Se gândea la cer, dar nu știa dacă era pregătit pentru el. Ceva îi apăsa conștiința. După o cercetare personală, nu a reușit să-și dea seama ce anume. Și-a făcut o evaluare și a constatat că stătea bine. Avea notă mare la activitatea în biserică. Se conforma principiilor și regulilor bisericii. Era un membru credincios, păzitor al poruncilor. Dar nu voia să riște; a auzit că Isus venise în localitatea lor și s-a dus la El pentru a cere o a doua opinie, o evaluare obiectivă a condiției lui spirituale.

Ca biserică a Dumnezeului viu, care se pregătește pentru cer, nu ne putem încrede în propria evaluare a stării noastre spirituale. Este necesar

să ne expunem vederii microscopice a ochiului atotvăzător al lui Dumnezeu și să-I cerem să ne cerceteze ca să vadă dacă suntem pe „o cale rea” și să ne ducă pe „calea veșniciei”.

După propria evaluare, tânărul bogat se credea îndreptățit să ocupe primul rând în Împărăție. Când Isus i-a răspuns: „Păzește poruncile”, nu a fost impresionat, întrucât, dacă testul acesta era suficient pentru a ajunge acolo, însemna că avea locul asigurat! S-a gândit totuși că testul a fost prea ușor: „Doamne, mai verifică-mă o dată. Supune-mă unui alt test. Ceva îmi spune că, deși sunt un membru bun și fidel al bisericii mele, nu sunt gata. Ceva îmi spune că, deși dețin poziții înalte în biserică, sufletul meu nu este pregătit. Ceva îmi spune că, deși am slujit 40 de ani, încă nu sunt pregătit. Ceva îmi spune că, deși studiez studiile biblice ale Școlii de Sabat, aduc cu credincioșie zecimea și darurile, respect alimentația vegetariană, cânt în cor, tot nu sunt gata.”

Ce-mi lipsește? Iată o întrebare pe care ar trebui să I-o pună lui Isus membrii bisericii din zilele din urmă. Nu vă amăgiți, profilul bisericii așteptătoare corespunde profilului tânărului bogat: biserica este tânără, bogată și excelează în păzirea tuturor poruncilor lui Dumnezeu. Ca parte a planului de pregătire, biserica din zilele din urmă are nevoie să pună aceeași întrebare ca tânărul fruntaș. Ce răspuns ne-ar da Domnul dacă I-am adresa-o?

Un e-mail de la Domnul

Domnul i-a trimis bisericii din zilele din urmă un e-mail cu răspunsul la această întrebare. În el, îi prezintă o evaluare a lacunelor ei și îi face câteva recomandări de remediere a situației. Sunt dator să vă avertizez înainte de a-l deschide: nu este un mesaj plăcut; nu este o notă de trecere. Dacă biserica din Laodiceea reprezintă, din anul 1844¹, biserica lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, atunci avem aceeași problemă ca tânărul bogat.

La fel ca el, biserica și-a făcut autoevaluarea și nu a reușit să găsească niciun defect (Apocalipsa 3:14-17). În ochii ei, starea proprie este excepțional de bună; ea este pregătită pentru cer. Însă când vine a doua opinie, când Dumnezeu realizează personal o evaluare independentă asupra condiției ei spirituale, este tulburat. Verdictul: pregătirea este teribil de deficientă; biserica are o lipsă. Tânărilor îi lipsea un singur lucru, dar bisericii din zilele din urmă îi lipsesc trei.

Sentimentul de falsă siguranță este cea mai mare amenințare pentru planul de pregătire a bisericii din zilele din urmă.

1. Dumnezeu a constatat că îi lipsește aurul curat. Aurul acesta este simbolul credinței evlavioase, un simbol al încrederii în Dumnezeu cel viu. Îi lipsește credința lui Daniel și a celor trei evrei, credință care i-a ajutat să supraviețuiască. Îi lipsește credința care a deschis porțile temniței și care a desfăcut lanțurile de la mâinile lui Petru și ale lui Ioan. Îi lipsește credința care i-a determinat pe Petru și pe Ioan să spună: „Argint și aur, n-am, dar ce am îți dau: În Numele lui Isus Hristos din Nazaret, scoală-te și umblă!” (Faptele 3:6). Există o deficiență în ce privește credința pe care au avut-o înaintașii noștri. Fără credința aceasta, cartea Evrei ne spune că este imposibil să fim plăcuți lui Dumnezeu (Evrei 11:6).

2. Dumnezeu a descoperit lipsa hainei albe a neprihănirii lui Isus Hristos. Biserica din zilele din urmă duce lipsă de veșmântul neprihănirii

lui Hristos, deși ea crede că este bine îmbrăcată. Copiii lui Dumnezeu care călătoresc spre cer au nevoie de haina aceasta ca să nu li se vadă goliciunea. Viața noastră neprihănită seamănă cu niște haine murdare. Mântuitorul trebuie să trăiască în noi, să ne acopere cu viața Sa mai albă decât zăpada. Membrii care nu au haina aceasta nu vor ajunge la destinație. Isus a spus o parabolă despre un om care nu era îmbrăcat cu haina de nuntă și care a fost dat afară de la ospăț (Matei 22:11-14). Serva Domnului scria în cartea *Parabolele Domnului Hristos* că omul fără haina de nuntă nu a crezut că avea nevoie de ea.² Dar dacă biserica vrea să fie gata, trebuie să poarte neprihănirea lui Hristos.

3. Dumnezeu a descoperit că îi lipsește alifia pentru ochi, lucrarea și prezența Duhului Sfânt. Există o penurie a puterii Duhului lui Dumnezeu în biserica zilelor din urmă. Când Spiritul lipsește, puterea este mică: puterea de a da mărturie, puterea de a aprinde redeșteptarea evlaviei; puterea de a duce o viață corectă; puterea de a ne uni și de a-l înfrunța pe vrăjmaș. Când Spiritul lipsește, constatăm că facem compromisuri în loc să stăm pe temelia sigură a Cuvântului lui Dumnezeu. Dacă este un timp când biserica are nevoie să stea cu ochii larg deschiși, timpul acela este acum.

Acestea sunt cele trei nevoi fundamentale ale bisericii din zilele finale: credința în Dumnezeu, neprihănirea lui Hristos și Duhul Sfânt.

Pericolul uitării

Din nefericire, biserica nu este conștientă de aceste lipsuri; ea funcționează plecând de la premisa că stă bine și că nu are nevoie de nimic. Cum este posibil ca evaluarea personală să fie atât de diferită de modul în care ne percepe Dumnezeu, și noi să nu știm acest lucru? Cum este posibil să fim așa de desincronizați cu Dumnezeu și să nu știm acest lucru? E clar că biserica din zilele din urmă suferă de un sentiment de falsă siguranță. Credem că suntem bine spiritual, deși nu suntem bine.

Din cauza acestei probleme, jumătate din fecioare (un alt simbol al bisericii așteptătoare) au rămas pe dinafară. Au adormit crezând că au untdelemn, crezând că stau bine. Nu știau că mântuirea sufletului lor era în pericol (Matei 25:1-13). Din cauza acestei probleme, o națiune L-a respins pe Hristos. Nu și-a văzut nevoia după un Mântuitor, gândind că îl are de tată pe Avraam (Matei 3:9).

Shian O'Connor este președinte al Conferinței Insulele Cayman, Uniunea Caraibe Atlantică a Diviziunii Inter-Americane.

Sentimentul de falsă siguranță este cea mai mare amenințare pentru planul de pregătire a bisericii din zilele din urmă. El ne determină să ne bazăm mai puțin pe Isus și mai mult pe instruirea noastră, mai puțin pe Duhul Sfânt și mai

Dumnezeu refuză să renunțe la biserica Sa. El a plătit prea scump pentru ea. A cumpărat-o cu propriul sânge și a murit pentru ea.

mult pe intelectul nostru, mai puțin pe puterea Dumnezeului viu și mai mult pe înțelepciunea noastră colectivă. Biserica lui Dumnezeu trebuie să se întoarcă la Isus, să se rezeme pe brațele Sale veșnice.

Veste bună

Lucrul bun la acest e-mail este că Dumnezeu nu-și abandonează biserica în această stare nenorocită în care o găsește. El îi oferă câteva recomandări, la fel cum a procedat și în cazul tânărului bogat. Viața în timpul sfârșitului necesită implementarea recomandărilor Sale. În ochii lui Isus, cazul nostru nu este fără speranță.

El spune: „Am Eu ceea ce-ți lipsește, am Eu lucrurile necesare pentru mântuirea sufletului tău, le am în cantități mari. Le-am scos la vânzare. Vino și cumpără de la Mine.” Are loc o vânzare. Isaia spune că nu avem nevoie de bani. Dumnezeu face reclamă la această vânzare (Isaia 55:1-3,6,7) și ne invită să intrăm înainte să închidă ușa.

Cele cinci fecioare neînțelepte au venit prea târziu la târg. Magazinul era închis. Dar Isus spune: „Vino acum să încheiem tranzacția” (vezi Isaia 1:18).

Din pregătire face parte și mustrarea. Isus a spus: „Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia pe care-i iubesc. Fii plin de râvnă dar și pocăiește-te” (Apocalipsa 3:19). Dumnezeu ne cheamă la o schimbare în modul în care facem lucrurile. „Fiți pregătiți”, spune El, „pentru corecție și disciplină, pentru că trebuie să vă aduc înapoi în rânduri.”

Ascultă bătăile de la ușa inimii tale. „Eu, Dumnezeu, vă vizitez pe fiecare în parte. Eu bat la ușă. Dacă cineva deschide ușa și Mă lasă să intru, voi intra. Iau inițiativa de a vă vizita rând pe rând, nu ca biserică, ci personal pe fiecare în parte. Vă mai dau o șansă: Dacă deschideți, voi intra.”

Dumnezeu refuză să renunțe la biserica Sa. El a plătit prea scump pentru ea. A cumpărat-o cu propriul sânge și a murit pentru ea. Vă pot spune un lucru: Când toate se vor fi sfârșit, Dumnezeu îi va lua pe unii acasă. Vei fi și tu acolo? Voi fi și eu? Unii vor intra pe porțile de mărgăritar. Vei intra și tu? Voi intra și eu?

În dimineața aceasta, putem pleca de aici triști ca tânărul bogat ori putem spune: „Ia viața mea și fă-o să fie a ta, Doamne!”

Putem spune ca Felix: „Nu acum, Doamne, altă dată, la o oră mai convenabilă” (vezi Faptele 24:25). Ori putem spune: „Așa cum sunt, n-aduc nimic,/ Decât că sângele ce-a curs/ Pe mine el m-a curățit.../ La Tine vin, Hristos Isus!”

¹ Comentariul biblic adventist de ziua a șaptea, vol. 7, p. 761.

² Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, p. 315.

■ BISERICA MONDIALĂ

Implicarea fiecărui membru în misiune – esența planului strategic al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea

Liderii bisericii îi încurajează pe fiecare dintre cei 18,5 milioane de membri ai bisericii mondiale să găsească o modalitate de a se implica personal în planul strategic al Bisericii Adventiste pentru următorii cinci ani, după încheierea Sesiunii Conferinței Generale (CG) din San Antonio.

Planul, care va fi implementat în perioada 2015–2020, se bazează pe rezultatele unui studiu de doi ani, realizat pe mai mult de 41 000 de membri și foști membri ai bisericii din întreaga lume și aprobat de liderii bisericii în cadrul Consiliului anual din toamna trecută. Acesta își propune să ofere viziune și direcție în îndeplinirea misiunii bisericii de pregătire a oamenilor pentru revenirea lui Isus.

„Suntem o biserică ce crede în preoția tuturor credincioșilor și consideră că oamenii au primit daruri diferite”, a declarat Michael L. Ryan, vicepreședinte general al Bisericii Adventiste mondiale, inițiator al planului strategic. Nu toată lumea are același dar. Elementele incluse în planul strategic sunt critice pentru avansarea misiunii.”

Inițiative precum „Crede în profetia Lui” – un plan online de studiere a

Bibliei, care va dezvolta planul anterior de studiu – „Redeșteptați prin Cuvântul Său” și care va include șapte cărți ale pionierei bisericii, Ellen G. White – caută să întărească relația credincioșilor cu Dumnezeu încurajându-i să petreacă mai mult timp citind Biblia și Spiritul Profetic, adică scrierile lui Ellen White.

Liderii bisericii sunt preocupați de modelele de lectură ale membrilor. Mai puțin de jumătate dintre credincioșii adventiști – 42% – citesc Biblia cel puțin o dată pe zi, în timp ce 32% o citesc de două sau mai multe ori pe săptămână, iar 2% nu citesc Biblia, potrivit sondajului efectuat în perioada 2011–2013 de Biroul pentru Arhive, Statistică și Cercetare al bisericii mondiale. Doar 16% dintre respondenți citesc zilnic scrierile lui Ellen White, iar 19% au declarat că nu le-au citit niciodată.

Liderii bisericii leagă lipsa timpului petrecut în studiul Bibliei și a altor activități devoționale de creșterea incertitudinii în rândul membrilor cu privire la starea omului în moarte, săptămâna literală a Creației, descrise în Geneza, și iminența revenirii lui Isus.

Fiecare departament și diviziune a Conferinței Generale a bisericii mon-

diale are sarcina de a crea proiecte pentru realizarea planului strategic.

Printre proiectele care vor continua în următorii cinci ani se numără „Misiune în marile orașe”, care urmărește să îl împărtășească pe Isus în cele mai mari orașe ale lumii, și „Lucrarea medicală complexă”, care are scopul de a satisface nevoile fizice și spirituale ale comunităților prin clinici gratuite, expoziții de sănătate, precum și centre de sănătate comunitare în bisericile locale.

Unele diviziuni ale bisericii văd cum numărul credincioșilor crește în urma inițiativelor lor locale, iar printre acestea se numără Diviziunea Africa de Sud – Oceanul Indian, cu proiectul „Un membru, un suflet”, care încurajează fiecare membru să ajungă la cel puțin o persoană pentru Isus, în fiecare an. „Membrii aleg orice metodă preferă: evanghelizarea personală, grupurile mici, serviciul în slujba comunității, studii biblice, sau metoda lui Hristos de a împlini mai întâi nevoile fizice”, a declarat președintele Diviziunii, Paul S. Ratsara.

Mike Ryan a declarat că principalul mesaj pe care credincioșii adventiști ar trebui să îl preia din noul plan strategic al bisericii constă în implicarea într-una sau mai multe inițiative.

„Găsiți una. Alegeți una. Implicați-vă undeva în realizarea planului”, a declarat Ryan. „Dacă ajungeți la concluzia că gama largă a proiectelor nu oferă ceva, priviți în jur, explorați și încercați să vă găsiți propriul proiect.”

preluare AARC

Ce modificări au fost aduse doctrinelor fundamentale

O privire asupra declarațiilor revizuite și asupra motivelor revizuirii lor.

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea rareori și-a revizuit doctrinele fundamentale. Atunci de ce și le-a revizuit acum? Există cel puțin șapte motive pentru care o denominațiune poate lua în considerare revizuirea mărturisirii ei de credință. Ea și-ar putea dori:

A. să găsească un limbaj cursiv și o structură a frazei mai cursivă.

B. să găsească un limbaj mai facil de tradus în alte limbi.

C. să actualizeze terminologia atunci când sensul cuvintelor s-a schimbat.

D. să clarifice limbajul care poate că nu afirmă limpede poziția bisericii.

E. să se adreseze unor situații noi ce necesită clarificare.

F. să adauge un accent rămas ne-menționat în declarațiile anterioare.

G. să modifice sau să adauge noi declarații, care completează sau schimbă sensul declarațiilor anterioare.

Printre modificările doctrinelor fundamentale adoptate marți, nu a fost niciuna din categoria G.

Nu s-au făcut adăugiri majore (din categoria F), dar au fost unele minore. Spre exemplu, la punctul de credință numărul 2, „Dumnezeirea”, s-a adăugat precizarea că „Dumnezeu este dragoste”. Punctul de credință numărul 11, „Creșterea în Hristos”, subliniază dimensiunea socială a creștinismului biblic. Afirmarea dragostei lui Dumnezeu și sublinierea bunăstării comunitare au fost dintotdeauna importante pentru biserica noastră.

Multe schimbări s-au încadrat la categoriile A și B. De exemplu, la numărul 17, „Darurile spirituale”, s-a făcut o schimbare care ține de gramatica limbii engleze (s-a înlocuit *which* cu *that*); la numărul 25, „A Doua Venire”, s-a schimbat enunțul „venirea lui Hristos este iminentă” cu „venirea lui Hristos este aproape”. Modificarea aceasta are avantajul utilizării limbajului biblic și, în plus, asigură o lectură și o traducere mai ușoare.

De asemenea, există multe modificări din categoria C, schimbări care țin de sensul cuvintelor. Punctul 7, denumit „Natura omului” [„Nature of man”, unde *man* poate însemna „om” și „bărbat”], este acum „Natura ființei umane”, reprezentând un limbaj inclusiv din perspectiva genului. La punctul 23, „Căsătoria și familia”, termenul „parteneri” a fost înlocuit cu „un bărbat și o femeie”. Sensul cuvântului „parteneri” cu referire la căsătorie s-a schimbat în uzul limbii pentru a indica un angajament atât în ce privește căsătoria dintre persoane de același sex, cât și în cea dintre persoane de sex opus. Sensul actual nu era prevalent în anii 1980, când a fost ultima oară revizuită această declarație. Această modificare de formulare semnalizează faptul că biserica va rămâne fidelă conceptului biblic de căsătorie, în pofida prefacerilor din cultura contemporană.

Modificări semnificative s-au produs la categoria D. La Punctul 9, „Viața, moartea și învierea Domnului Hristos”,

sintagma „în trup” a fost adăugată după „învierea Sa”. Am clarificat astfel că învierea lui Isus nu a fost o influență continuă și nici o experiență a spiritului, ci o înviere efectivă a întregii Sale persoane, inclusiv a trupului. Faptul acesta este subliniat de Scriptură, dar este respins de mulți teologi care nu recunosc istoricitatea relației biblice. A fost prin urmare important să adăugăm această sintagmă „în trup”, pentru a soluționa o problemă care trenează de 35 de ani.

Numărul 18, „Darul profeției”: Unii au fost de părere că declarația anterioară a bisericii îi conferea co-fundatoarei Bisericii Adventiste, Ellen G. White, o autoritate comparabilă cu cea a Bibliei. S-au făcut modificări pentru a elimina această potențială ambiguitate. Ellen White însăși a subliniat că autoritatea ei este inferioară Scripturilor. Noua formulare a acestei declarații nu diminuează în niciun fel concepția bisericii despre autoritatea Bibliei sau despre autoritatea profetică a lui Ellen G. White.

Numărul 8, „Marea luptă”: Declarația anterioară conținea o precizare legată de potopul care a cuprins „toată lumea”¹. Intenția declarației a fost aceea de a reprezenta învățătura biblică potrivit căreia potopul a acoperit tot globul pământesc. Nu s-a anticipat că această precizare avea să fie reinterpretată de aceia care nu acceptă istoricitatea pasajului Geneza 1-11 în sensul de „lume cunoscută la data aceea”, transmițând ideea de potop mare, regional. De aceea, sesiunea Conferinței Generale de anul acesta a înlocuit termenul „lume întreagă” (*worldwide*) cu „mondial” (*global*).

Numărul 6, „Creația”, a constituit motivul principal al revizuirii doctrinelor fundamentale cu ocazia acestei sesiuni a Conferinței Generale. Declarația existentă a fost reinterpretată de unii în aproape toate sensurile pe care și le-au dorit, inclusiv în sensul evoluți-

ei teiste. De aceea, Consiliul anual din 2004 a compus o declarație care clarifica faptul că pe Pământ viața a apărut exact așa cum se afirmă în Geneza 1 și 2. Cei care au ales să reinterpreteze doctrina fundamentală numărul 6 au susținut că declarația Consiliului anual din 2004 nu avea autoritate de vreme ce nu a fost votată în cadrul unei sesiuni a

Conferinței Generale. În aceste condiții, declarația din 2004 a fost susținută în cadrul Sesiunii Conferinței Generale din 2010, cu solicitarea ca esențialul ei să fie integrat în Declarația Doctrinelor Fundamentale. Declarația revizuită aprobată de această sesiune lămurește faptul că Dumnezeu a creat viața în șase zile efective și că, prin adăugarea

Sabatului, s-a format o săptămână așa cum o cunoaștem astăzi.

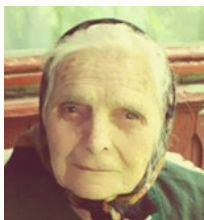
¹ în versiunea din limba română a cărții *Cele 28 de doctrine fundamentale AZȘ*, cuvântul *worldwide* este ignorat.

de Ed Zinke,
editor la revista *Adventist Review*

■ LA ODIHNĂ

Ioana Ciucă

În noaptea zilei de 10 iunie, trece în neființă Ioana Ciucă, membră a Bisericii AZS Galați. A văzut lumina zilei în localitatea Curtișoara, județul Slatina, cu mai bine de un secol în urmă, în 1913, fiind primul din cei doi copii ai familiei Nicolae. A urmat cursurile școlii primare în localitatea natală și, din cauza condițiilor materiale precare, nu a mai putut continua studiile, dedicându-se muncii în gospodărie și lucrării pământului. Se căsătorește la o vârstă timpurie, întemeind o familie stabilă în care se nasc trei băieți, pe care îi crește cu dragoste și îi educă în respectul față de cei din jur, inoculând în conștiința lor credința în Dumnezeu și cultul pentru muncă.

În 1934 s-a desfășurat în Curtișoara o evanghelizare la care a participat și tânăra familie. Mesajul Evangheliei a avut un impact puternic asupra lor și, după ce au înțeles și acceptat învățăturile biblice, au intrat în apa botezului, pecetluind ireversibil destinația lor veșnică. De atunci și până în ultima clipă de viață conștientă, a trăit și a rămas o slujitoare onestă, devotată principiilor sfinte, pe care le-a transmis prin comportament și prin viu grai celor în mijlocul cărora a trăit. A parcurs cu încredere și curaj anii grei ai războiului care i-a mutilat soțul, dar, bazându-se pe sprijinul divin, a continuat să lupte cu greutățile vieții, asumându-și toate responsabilitățile familiei, pe măsură ce starea de sănătate a soțului se deteriora, odată cu trecerea timpului. După moartea soțului, a trăit o perioadă singură, însă vârsta înaintată și sănătatea

tot mai șubredă au determinat-o să ia decizia de a locui la unul dintre copii, în Galați. Toți cei care au cunoscut-o au întâlnit în ea un om cu mult bunsimț, dar și o credincioasă statornică în principiile de viață și spirituale pe care și le-a însușit și consolidat de-a lungul existenței sale de peste un secol. A fost atașată de familie și de biserică și lasă în urma ei amintiri de neșters în ce privește devotamentul, pacea și simplitatea unei vieți spirituale autentice.

Serviciul de înmormântare, la care au participat cei ce au cunoscut-o, a avut loc vineri, 12 iunie 2015, Mesajele dătătoare de speranță au fost rostite de pastorii Stelian Iacob, Eugen Chirileanu, Dorel Neacșu și Ilie Panaite. Așteptăm ziua revederii celor dragi care au adormit în Hristos.

Dr. Tănase Petrică,
membru Biserica AZS Galați

Ziua de după vot

Miercuri, biserica mea a votat cu privire la o chestiune care, în ultimii cinci ani, i-a preocupat pe membrii din întreaga lume. Este o chestiune referitoare la relația dintre Scriptură și cultură, structura bisericii, unitate și, în final, încredere. Rezultatul votului: 1 381 delegați au votat împotriva moțiunii luate în considerare; 977 delegați au votat pentru; 5 delegați s-au abținut. Comunitatea noastră de credință a decis că nu a sosit timpul să le ofere diviziunilor autoritatea de a hirotoni femeile ca pastori.

Eu am participat ca delegat.

M-am simțit mândru de modul în care președintele Mike Ryan, unul dintre vicepreședinții generali ai Conferinței Generale, care se va pensiona după această sesiune, a condus lucrările și a subliniat valorile-cheie care ar trebui să caracterizeze orice dialog dintre adventiștii cu opinii diferite: respectul, asemănarea cu Hristos și dispoziția de a asculta în mod real.

M-am simțit mândru de modul în care am recunoscut cu toții însemnătatea rugăciunii în acest moment crucial. Mii și mii de rugăciuni au fost înălțate la Tatăl nostru ceresc ieri, de pe complexul sportiv Alamodome – și alte milioane din întreaga lume. E bine să știi că nu există riscul de a supraîncărca „rețeaua” lui Dumnezeu cu cererile noastre!

Am apreciat pasiunea delegaților din ambele tabere și efortul lor de a manifesta respect și autocontrol. Am auzit pledoarii pentru credințioșia față de Scriptură, pentru recunoașterea diferitelor realități culturale și pentru unitate. Unii delegați au pledat pentru unitate în diversitate; pentru alții, unitatea aceasta se exprimă în politici globale comune. Am auzit în mod repetat că problema aceasta nu trebuie confundată cu o doctrină fundamentală și nici nu ar trebui ridicată la rangul de stâlp al credinței adventiste.

Nu m-am simțit confortabil când am ascultat unele reacții dure la o pledoarie înflăcărată susținută de Jan Paulsen, fostul președinte al Conferinței Generale. Le-am simțit ca pe o lipsă de respect față de un conducător care a slujit biserica aceasta zeci de ani. Au fost un semn al atmosferei încărcate.

După anunțarea rezultatelor votului, am văzut fețe înlăcrimate și fețe îngrijorate. Cum ne vom trezi a doua zi după un vot care, în aparență, a avut învingători și învinși?

Astăzi este o nouă zi aglomerată pe Alamodome și totuși, lucrurile par altfel din multe puncte de vedere. Se fac numeroase comentarii pe marginea acestei decizii semnificative – pe Facebook, pe bloguri și pe canalele de știri; chiar și *Washington Post* a publicat un articol.

Mă gândesc la biserica mea și la tinerii ei. Mă gândesc la puterea majorității și la simțământul de neputință al minorității. Mă gândesc cum vom aborda alte chestiuni strâns legate de cultură și de interpretarea Scripturii. Tânjesc după un „cuvânt de la Domnul”, care să-mi liniștească temerile. Îmi pun încrederea în Păstorul cel bun, care merge în fruntea turmei Sale și are grijă să fie bine. Am încredere că voia lui Dumnezeu se face cu adevărat „precum în cer și pe pământ”. În neputința sufletului meu, mă prind de Isus, ca să folosesc modul preferat de exprimare al lui Ellen White în momentele când era tulburată și îngrijorată pentru poporul lui Dumnezeu din timpul sfârșitului.

Ce fac adventiștii atunci când sunt nevoiți să aștepte? Încep să cânte (cum am făcut și noi ieri, în timp ce așteptam anunțarea votului) și să cante putere în imnuri. „Atâta har” are încă darul de a-mi liniști sufletul. „Domnul vine, Domnul vine” îmi umple inima de dor. „Vrem să-L încoronăm” îmi aduce lacrimi în ochi.

Dar, după ce au cântat, după ce sufletul li s-a liniștit și după ce au vărsat toate lacrimile, adventiștii trec la treabă. Motivația lor nu este un program, ci milioanele de oameni care încă nu L-au cunoscut pe Domnul răstignit. Ei își dau mâna ca să le slujească celor ce au nevoie de speranță și încurajare. Ei sunt gata să fie mâinile și picioarele lui Isus, fiindcă știu că în curând, foarte curând, Îl vom vedea pe Împărat.

Ei așteaptă, lucrează și se închină – împreună.

Gerald A. Klingbell este redactor asociat la *Adventist Review*, iar dorința lui este ca lucrarea lui Dumnezeu să aibă succes.

Niciodată singuri

Mângâietorul promis precede revenirea lui Hristos

*Mesaj devoțional prezentat marți dimineață,
7 iulie 2015*

Trăim între două puncte de reper ale istoriei: „Eu Mă duc să vă pregătesc un loc” (Ioan 14:2) și „Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine” (versetul 3). În mesajul de rămas-bun al lui Isus din raportul Scripturii, aceste două momente-cheie sunt despărțite doar de câteva clipe, de câteva cuvinte. Pentru noi, aceste câteva clipe înseamnă un interval colosal de peste 2 000 de ani, înseamnă o tensiune crescândă între plecarea și întoarcerea Lui. În această tensiune totuși, Isus a promis să-L trimită pe Mângâietorul. Ce relație există între promisiunea Sa și credințioșia noastră? Cum să înțelegem drama trăită de biserica creștină în acest interval? Cum să le transmitem speranță celor care trăiesc într-o lume prinsă la mijloc? Aceasta era preocuparea lui Hristos pentru ucenicii Lui cu ocazia ultimei Cine.

PROMISIUNEA

Empatia lui Isus față de prietenii Lui este exprimată în limbajul și cadrul specific plecării din lumea aceasta a unui Rabin respectat, deplâns foarte mult de ucenicii Lui, care se consideră rămași orfani. Aici apare însă excepționalul în cuvântul de rămas-bun al lui Isus. Niciun rabin nu a fost capabil să facă vreodată *această* promisiune: „Nu vă voi lăsa orfani; Mă voi întoarce la voi” (versetul 18). *Cum este posibil așa ceva?* s-au întrebat probabil ucenicii. Isus le dă următorul răspuns: „Eu voi ruga pe Tatăl și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac” (versetul 16).

Identitatea Duhului Sfânt în Evanghelia după Ioan are multiple fațete. Duhul coboară asupra lui Isus sub forma unui porumbel; El este dătătorul vieții; generează făptura nouă; potolește setea spirituală și este prezent oriunde există închinare adevărată și, conform cuvintelor lui Isus, „Dumnezeu este Duh” (Ioan 4:24).

Există totuși o identificare unică a Duhului atunci când El este promis ca succesori al lui Isus: Duhul este *Paracletul*; mai mult, este un *alt* Paraclet. Isus a fost primul. Ioan Îl numește de cinci ori „Paraclet” pe Duhul Sfânt (Ioan 14:16,26; 15:26; 16:7 și 1 Ioan 2:1).

Cuvântul grecesc original *parakletos* este dificil de tradus, deoarece cuprinde o multitudine de sensuri. Versiunile în limba engleză îl traduc cu „mângâietor”, „apărător”, „sfătuitor” și „ajutor”. Literal, *parakletos* este „cel chemat alături/lângă”, ca să dea ajutor oricând apare o nevoie. Paracletul este avocatul apărării în curțile de judecată și mediatorul între două părți aflate în conflict. Pentru un credincios evreu devotat din primul secol, o faptă bună – inclusiv o jertfă pentru păcat de la templu – era un „paraclet”, iar o faptă rea, un „acuzator, incriminator”.

Mathilde Fey, este din Germania și a lucrat până recent ca profesor de Vechiul Testament la Institutul Adventist Internațional de Studii Avansate din Filipine. Este căsătorită cu Marcus și au împreună două fiice, Delia și Chiara.

CEREREA LUI FILIP

Isus oferă promisiunea Paracletului ca răspuns la cererea lui Filip: „Doamne, ... arată-ne pe Tatăl” (Ioan 14:8). *Ce cerere ciudată după trei ani petrecuți cu Isus!* am putea spune noi. Dar iată câteva motive pentru care cererea aceasta poate fi un indiciu al nevoii lui mai profunde, și nu al lipsei lui de credință, cum susțin unii comentatori.

În primul rând, Filip este singurul dintre cei doisprezece ucenici care nu are nici tată, nici frate, nici altă rudă. El nu este ca Petru, Andrei, Iacov, Ioan și ceilalți care au atașată de numele lor o reputație. Nu este nicăieri consemnat faptul că el ar fi „fiul lui X” sau „fratele lui Y”. Filip este diferit. În al doilea rând, nu a fost nimeni care să-l fi îndrumat pe Filip la Isus, ci Isus l-a căutat în mod intenționat și l-a găsit (Ioan 1:43,44). În al treilea rând, singurele două dialoguri dintre ei scot la iveală lupta interioară a ucenicului cu lipsa. „Banii nu sunt *de ajuns*”, a spus el când Isus l-a provocat să-i hrănească pe cei 5 000 de oameni (vezi Ioan 6:5-7). Lupta aceasta devine evidentă și în rugămintea: „Arată-ne pe Tatăl și ne este *de ajuns*” (Ioan 14:8). Filip era omul care nu avea destul, care nu era al nimănui și care trăia fără onoarea numelui unui tată. Cât de umilitor trebuie să fi fost lucrul acesta în lumea lui! Știa prea bine ce înseamnă lipsurile, dezonoarea și absența unui tată.

RĂSPUNSUL LUI ISUS

Ce răspuns i-a dat Isus lui Filip? „Nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl... Eu sunt în Tatăl și Tatăl este în Mine” (versetele 9 și 10). Textul acesta este menționat de regulă în discuțiile teologilor despre divinitatea lui Isus și este, pe bună dreptate, unul dintre cele mai valoroase texte pe acest subiect.

Dacă am limita însă cuvintele lui Hristos la doctrină, am pierde din vedere apelul personal adresat ucenicilor și în primul rând lui Filip, cel amintit aici pe nume. „De atâta vreme sunt cu voi și nu M-ai cunoscut, Filipe?” Întrebarea Lui evoca ocaziile în care El vorbise cu Tatăl și împlinise lucrările Tatălui, ocaziile în care i-a remarcat pe cei dezonorați și singuri, când le-a purtat de grijă și i-a mângâiat, într-un cuvânt, când a fost Paracletul lor. El a făcut aceste lucrări „în Tatăl” sau „în Numele Tatălui”. Aidoma băiatului evreu, care era identificat după numele tatălui și își reprezenta tatăl în tot ce făcea, Isus L-a reprezentat și L-a personificat pe Tatăl Său.

Să revenim totuși la întrebarea noastră: Cum îl va vedea pe Tatăl un om ca Filip – un orfan, un om stinger, un om singur? UNICEF estimează că aproximativ 150 de milioane de copii de pe mapamond și-au pierdut unul sau ambii părinți. Alte milioane au tați absenți fizic; nenumărați alții au tați absenți emoțional. O lume de orfani! Ce minune că unii vin cu această cerere: „Arată-ne pe Tatăl!”

Soluția lui Isus este „un alt Paraclet”, „Duhul adevărului”. Cum va schimba Duhul situația celor defavorizați? Cum va transforma El singurătatea în părtășie? „[El] rămâne cu voi și va fi în voi” (Ioan 14:17). Rămânerea Lui în noi nu este parțială. Între Duhul, Fiul și Tatăl nu sunt pereți despărțitori (versetul 20; Ioan 17:11,21). Numai în lumea noastră și în modul nostru de exprimare punem virgule, facem distincții și atribuim ierarhii sferei lui Dumnezeu. În Dumnezeu, cuvântul „singurul” este cuvântul suprem pentru tot ce este de nedespărțit, indivizibil și care nu poate fi izolat. „Singurul” înseamnă plenitudine, un apel la asemănarea cu El în iubire, la canalizarea acestei iubiri spre ceilalți (Deuteronomul 6:4-9; Ioan 14:21).

ISUS, PARACLETUL CELOR SINGURI

Pasiunea deosebită a Paracletului promis este să ne îndrume spre Hristos și spre modul Său de a-i trata pe cei zdrobiți și singuri (Ioan 14:26; 15:26). Un studiu asupra Evangheliei după Ioan ne arată cum a trăit Isus ca Paraclet și cum a manifestat El bunătatea Tatălui.

Lui Nicodim, un prestigios conducător iudeu, El i-a vorbit despre Dumnezeu și despre Împărăția Sa. Acolo, sub cerul nopții, fariseul a auzit niște cuvinte care i-au stârnit mirarea: Dumnezeu a iubit pe toată lumea (Ioan 3:16)! Oamenii au primit o a doua șansă grație intervenției Duhului. Fiind judecător la Curtea Supremă Evreiască, Nicodim obișnuia să acorde importanță legii și să facă distincție între păzitorii legii și călcătorii ei. Isus i-a îndreptat privirea către Judecătorul suprem: „Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece [gr. *krino*, „a separa/a condamna”] lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El” (versetul 17).

Femeia din Samaria a primit o cerere simplă în plină zi: „Dă-Mi să beau!” (Ioan 4:7). Cererea aceasta a declanșat o discuție profundă, al cărei mesaj are darul de a-i schimba viața: la Isus nu există oameni dinăuntru și oameni din afară; în

adevăratul loc de închinare nu există ziduri despărțitoare; tradițiile geografice și religioase nu au nicio importanță. Isus aduce Muntele Garizim și muntele Templului la același nivel cu albia râului din vale, pentru ca toți să poată privi spre muntele Calvarului. Chiar și diferențele de clasă și de gen dispar, întrucât Isus alege o femeie, o ființă umană mai neînsemnată din punct de vedere social, ca purtătoare a mesajului. Singurătatea și rușinea își pierd forța când un întreg sat tresaltă de bucurie la primirea veștii bune.

În istoria paralizicului (Ioan 5:1-18) din spitalul Betesda, singurătatea este afirmată răspicat: „Doamne, ...n-am pe nimeni” (versetul 7). Omul acesta fusese ignorat 38 de ani la rând. „Scoală-te, ridică-ți patul și umblă!” (versetul 8). Iar acum, fiindcă și-a cărat patul într-o zi de Sabat, oamenii l-au observat pentru prima oară. Mai târziu, Isus l-a găsit în Templu și i-a spus: „Iată că te-ai făcut sănătos. De acum să nu mai păcătuiești” (versetul 14). El i-a arătat în cuvintele acestea cine era Vindecătorul, însă omul vindecat L-a spus autorităților. Unii sunt de părere că Isus a vindecat aici pe cine nu merita. Dar merită oare cineva să fie vindecat?

Cât de stingheră trebuie să se fi simțit femeia în timp ce stătea în mijlocul curții Templului (Ioan 8:1-11)! Conducătorii religioși aveau Legea de partea lor. Observați cum descrie scena aceasta Ellen White: „O ceată de farisei și cărturari s-a apropiat de El, târând cu ei o femeie îngrozită, pe care, prin cuvinte aspre și categorice, o acuza că a călcat porunca a șaptea. După ce au îmbrâncit-o în fața lui Isus, I-au spus cu un respect fățarnic: «Moise, în Lege, ne-a poruncit să ucidem cu pietre pe astfel de femei. Tu dar ce zici?»” Isus a privit o clipă scena – victima tremurând, acoperită de ocară, demnitarii cu fața aspră, fără pic de milă omenească. Spiritul Său de nepătată curăție S-a cutremurat în fața acestui tablou. Știa bine pentru care motiv fusese adus acest caz în fața Lui. El citea în inimă și cunoștea caracterul și istoria vieții fiecăruia dintre cei care stăteau în fața Lui. Chiar acești așa-ziși paznici ai dreptății conduseseră victima la păcat, ca să-I poată întinde o cursă lui Isus.”¹

Mai departe s-a întâmplat un lucru extraordinar chiar și pentru Isus. El nu a răspuns la întrebarea lor. Scriind cu degetul pe pământul din curtea Templului, El a spus: „Cine dintre voi este fără păcat să arunce cel dintâi cu piatra în ea” (versetul 7). După ce a zis acestea, a continuat să scrie pe pământ. Când S-a plecat la pământ, a privit-o direct în ochi pe femeia speriată. Ea era

obiectul preocupării Sale. Nu le-a acordat atenție acuzatorilor ei.

Nouă ni s-a permis să tragem cu urechea la dialogul pe care l-au avut, dar numai cu cea mai mare discreție posibilă:

– Femeie, unde sunt pârașii tăi? Nimeni nu te-a osândit?

– Nimeni, Doamne.

– Nici Eu nu te osândesc. Du-te și să nu mai păcătuiești (vezi versetele 10 și 11).

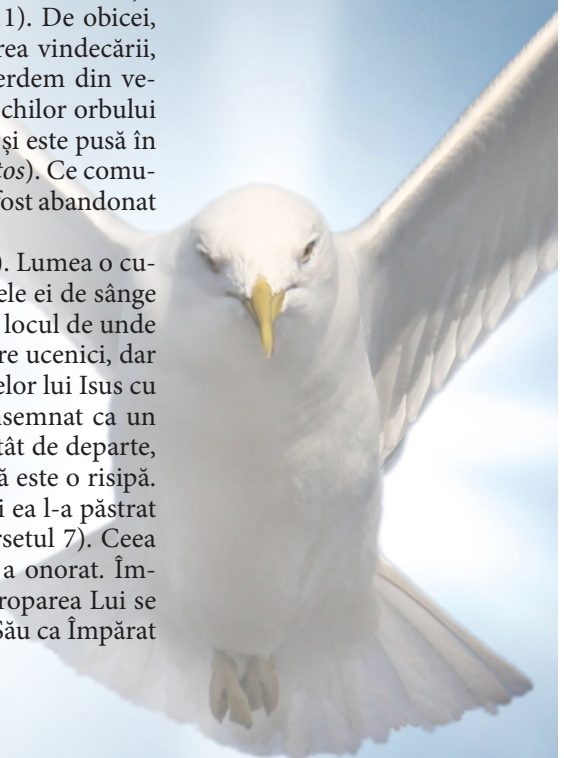
Orbul din Ioan 9 face parte din categoria celor pe care nu-i vede nimeni. El stătea zi după zi la ușa Templului și cerșea. Isus îi aplică pe ochi o mixtură, iar Ioan folosește pentru această acțiune cuvântul „a unge” (Ioan 9:6,11). De obicei, atenția ne este distrasă de amânarea vindecării, de tina amestecată cu salivă și pierdem din vedere sacralul. „Ungerea” (*epichrio*) ochilor orbului apare doar aici în Noul Testament și este pusă în legătură cu Unsul, Hristosul (*christos*). Ce comuniune sacră a trăit orbul după ce a fost abandonat de părinți (versetele 20-23)!

Și apoi este Maria (Ioan 12:1-8). Lumea o cunoaște bine după nume, după rudele ei de sânge (sora Martei și a lui Lazăr) și după locul de unde este (Betania). Ea se numără printre ucenici, dar este singură. Actul ungerii picioarelor lui Isus cu un parfum foarte prețios este consemnat ca un fapt destul de banal. Iuda merge atât de departe, încât spune că este un act inutil, că este o risipă. „Las-o în pace”, îi spune Isus, „căci ea l-a păstrat pentru ziua îngropării Mele!” (versetul 7). Ceea ce ucenicul a disprețuit, Domnul a onorat. Îmbalsămarea picioarelor pentru îngroparea Lui se va transforma în ungera capului Său ca Împărat al împăraților.

NICIODATĂ SINGURI

Evangelhia după Ioan ne spune că nu există singurătate acolo unde este Isus. În Ghetsimani, Isus nu este singur, nici chiar atunci când ucenicii îl părăsesc, pentru că Tatăl este cu El (Ioan 16:32). La cruce nu există niciun strigăt de adio, care să ne facă să ne gândim că ne părăsește. „S-a isprăvit” (Ioan 19:30), a zis Hristos învingătorul. De acum înainte, va rămâne în voi Mângâietorul, și Fiul, și Tatăl până când „Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine” (Ioan 14:3). „Vă las pacea, vă dau pacea Mea” (versetul 27).

¹Ellen G. White, *Viața lui Isus*, pp. 460, 461.

Raportul secretarului

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a început cu o mână de creștini milleriți, care încercau să găsească sensul Marii Dezamăgiri din 1844, când Isus nu S-a întors, așa cum ei se așteptau. Acest mic grup de membri credincioși au refuzat să renunțe la credința lor. S-au scuturat de deznădejde și, cu hotărâre, au ascultat porunca biblică de a profeti cu privire la multe noroade, neamuri, limbi și împărați“ (Apocalipsa 10:11).

Din cenușa istoriei s-a ridicat o mișcare a timpului sfârșitului. De-a lungul următoarelor decenii, acest mic grup adventist s-a transformat într-o mișcare globală, profetică, cu mai mult de 18 milioane de membri. Ei pot fi găsiți în 216 din cele 237 de țări și zone ale lumii recunoscute de Națiunile Unite și administrează 148 023 de comunități, 173 de spitale, 2 164 de școli gimnaziale și postgimnaziale, 21 de fabrici de alimente, 15 centre media și 63 de edituri. De la un grup neorganizat la o biserică mondială, această transformare poate fi socotită un miracol!

La prima Sesiune a Conferinței Generale, în 1863, în Battle Creek, Michigan, participau 20 de delegați reprezentând șase conferințe locale. La acea vreme aveam 3 500 de membri în 125 de biserici, cu 22 de pastori hirotoniți și opt pastori autorizați.

În contrast, la a 60-a Sesiune a Conferinței Generale, în 2015, participă 2 571 de delegați oficiali. Ei reprezintă 18 479 257 de adventiști de ziua a șaptea de pe toate continentele. Vin din 132 de Uniuni cu 633 de secțiuni/misiuni/conferințe. Ce a făcut Dumnezeu pentru ca „mica turmă” să crească exponențial în 152 de ani!?

În 2010, numărul de membri era 16 923 239. Trei ani mai târziu, în 2013, numărul adventiștilor a atins cifra record de 18 milioane pentru prima dată în istorie. În decembrie 2014 erau 18 479 257 de adventiști de ziua a șaptea în lume. Comparativ cu 2010, acum avem cu 1 556 018 mai mulți membri decât am avut la începutul cincinalului.

Acest număr de membri nu include copiii nebotezați și nici pe mulți alții care se consideră adventiști de ziua a șaptea. În Papua Noua Guinee, de exemplu, membrii din registre sunt aproximativ 250 000. Dar un recensământ recent

a descoperit că aproape un milion de persoane se considerau adventiste de ziua a șaptea. Mulți dintre cei care au părăsit biserica încă se consideră adventiști.

În Jamaica, registrele arată 262 000 de membri. Recensământul însă arată că 323 000 de persoane declară că sunt adventiste de ziua a șaptea. În Chiapas, Mexic, situația e similară.

Anul 1955 a fost important din punct de vedere istoric pentru că acel an a marcat, în istoria denominațiunii, data când am atins primul milion de membri. A fost nevoie de 92 de ani ca să ajungem de la 3 500 de membri în 1863 la un milion în 1955. Cel de-al doilea milion de membri a fost atins în decurs de 15 ani, cel de-al treilea în opt ani, al patrulea în cinci ani și al cincilea în trei ani. După aceea, pentru fiecare milion suplimentar de credincioși a fost nevoie de aproximativ doi ani. Domnul fie laudat!

Această creștere remarcabilă a bisericii este deosebit de importantă, dat fiind declinul numărului de membri din principalele denominațiuni protestante. Conform unui raport recent din *Christianity Today*, Biserica Adventistă este acum „cea de-a cincea confesiune din lume, ca mărime, după Biserica Catolică, Biserica Ortodoxă Răsăriteană, Biserica Anglicană și Biserica Penticostală (*Christianity Today*, 22 februarie 2015).

Mulți istorici ai bisericii au observat că, în ultimii aproximativ 50 de ani, centrul creștinătății s-a mutat din America de Nord și Europa (Nordul Global) către Africa, Asia și America Latină (Sudul Global). Teritoriile creștine din Europa se restrâng, iar în Africa, Asia și America Latină se extind cu viteză amețitoare. Nordul Global e format din continente industrializate, în mod tradițional trimițătoare de misionari, iar Sudul Global e considerat câmp misionar.

Mutarea semnificativă a ponderii numărului de membri de la Nord către Sud a schimbat fundamental și peisajul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. În 1960, biserica din Sudul Global avea 675 000 de membri (54% din totalul mondial). Jumătate de secol mai târziu, numărul de membri a atins 16,9 milioane, 91,43% din totalul mondial. Pe de altă parte, Nordul Global avea 570 000 de membri în 1960, iar în 2014 a atins

aproape 1,6 milioane, adică 8,5% din numărul de membri din toată lumea.

Botezuri

Această redistribuire dramatică a numărului de membri din Nordul Global către Sudul Global se reflectă și în statisticile botezurilor. În 1960, botezurile din Nordul Global reprezentau 31% din total, iar cele din Sudul Global, 69% din totalul botezurilor din toată lumea. În 2014, 97% din botezurile din toată lumea veneau din Sudul Global și 3% din Nordul Global, un indicator important al creșterii extraordinare a bisericii dintr-o parte și al declinului din cealaltă.

Statistici din birourile de arhive, statistici și cercetare arată că, în 2014, un număr record de 1 167 796 de persoane s-au alăturat comunității mondiale adventiste, depășind numărul de 1 091 222 în 2013, sau de 1 050 785 în 2010. Care este semnificația numărului de peste un milion de persoane care se alătură bisericii într-un an? Înseamnă 3 199 de noi credincioși care se alătură bisericii în fiecare zi, sau 133 în fiecare oră, respectiv 2,2 în fiecare minut.

Anul 2004 a fost primul an din istoria Bisericii Adventiste când mai mult de un milion de persoane au fost botezate într-un singur an. Avântul s-a menținut de-a lungul anilor; 2014 a fost al zecelea an consecutiv în care mai mult de un milion de persoane s-au alăturat bisericii. Numai în ultimii cinci ani, 6 618 689 de persoane s-au alăturat comunității adventiste prin botez și mărturisire a credinței.

Biserici locale

Înființarea de biserici este o prioritate în efortul misionar al bisericii. Ultimele cifre arată că am avut 78 810 de biserici și 69 213 de adunări în 2014. Comparativ cu 2013, un număr record de 2 446 de biserici noi și-au deschis porțile pentru închinători într-un singur an, sau 6,7 biserici noi în fiecare zi. La fiecare 3,58 ore este înființată o nouă biserică. Recordul precedent a fost atins în 2002, cu 2 416 biserici nou-înființate. Anul 2014 rămâne în istorie ca anul cu cele mai multe biserici înființate vreodată.

Anul trecut a fost un an excepțional în istoria de 152 de ani a bisericii, A fost anul cu cel mai mare număr de botezuri și cu cel mai mare număr de biserici înființate. A fost, de asemenea, și al doisprezecelea an consecutiv în care au fost organizate peste 2 000 de biserici noi într-un singur an.

Per total, cele 148 023 de biserici și adunări pe care biserica le-a avut în 2014 reprezintă o creștere cu 12 678 față de totalul din urmă cu cinci ani. E remarcabil că, în medie, 2 536 de noi biserici și adunări au fost adăugate în fiecare an, începând din 2010.

Creștere

Rata medie de creștere mondială în 2014 a fost de 1,85%. În 2006, rata de creștere a fost de aproape 5%, ceea ce a făcut ca 2006 să fie unul din cei mai buni ani din punct de vedere al creșterii numărului de membri. Cu o rată de creștere de 1,85% pe an, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea este considerată una dintre bisericile cu cea mai rapidă creștere din lume.

Totuși imaginea acestei creșteri nu este completă fără o examinare a retragerilor. În perioada 2010–2014, 6 212 919 persoane au fost adăugate bisericii. În aceeași perioadă, 3 717 683 de membri au părăsit biserica. În afară de membrii bisericii care au adormit în Domnul, rata netă a pierderilor pentru acest cincinal este de 60 la 100 de convertiți.

Acest procentaj teribil de ridicat este, în parte, rezultatul auditului numărului de membri, un proces care identifică și șterge de pe listele de membri persoanele care au părăsit biserica de-a lungul anilor. Chiar analizând ultimii 15 ani care au precedat recente audieri minuțioase, totuși pierderile echivalente sunt de 48 la 100 de câștigați. Fie că acele pierderi sunt persoane care au plecat în acești ani, fie că absența lor a fost observată doar în această perioadă, sunt cifre dureroase pe care biserica nu și le poate permite.

Auditerile numărului de membri au început în cincinalul precedent și au prins viteză în cursul acestui cincinal. Procesul de auditare a confirmat că cinstea este întotdeauna cea mai bună politică. Un număr de membri umflat nu mai e admisibil în statisticile mondiale.

Într-o notă pozitivă, Olanda a descoperit, spre bucuria ei, în cursul unui audit recent, că în realitate avea mai mulți membri decât credea.

Provocări ale misiunii

Ne mândrim că suntem cea mai răspândită biserică din lume, stabilită în 91% din țările și zonele din lume recunoscute de Națiunile Unite. Ne felicităm pentru că suntem credincioși mandatului nostru profetic de a profeti „despre multe popoare, neamuri, limbi și împărați“ (Apocalipsa 10:11). Am avut destul succes în implementarea

„Marii Trimeri” de a merge și a face „ucenici din toate neamurile” (Matei 28:19 și Luca 24:47).

Când ne gândim la „toate neamurile”, cei mai mulți dintre noi ne gândim la țări precum Mali, Egipt sau Brazilia. Totuși, în limba greacă, cuvintele sunt *panta ta ethne* și înseamnă mai mult decât entități geopolitice. Ele indică în realitate grupurile etno-lingvistice de persoane dinăuntrul acelor națiuni. Isus nu spunea că Evanghelia trebuie propovăduită înăuntrul granițelor tuturor țărilor definibile politic, ci mai degrabă în fiecare grup cultural din acele țări. Porunca lui Isus nu se referă numai la misiunea de a intra în cât mai multe țări posibil, ci de a ajunge la toți oamenii din lume.

Data fiind înțelegerea lămurită a cuvintelor *panta ta ethne*, putem deduce că împlinirea Marii Trimeri nu e măsurată după numărul de țări în care intrăm, deși și acesta este important, ci după ritmul în care noi facem ucenici în toate grupurile de persoane și stabilim comunități în toate popoarele.

Kenya este un caz potrivit. Kenya a fost întotdeauna motorul principal al lucrării noastre din estul Africii. Această țară are un număr colosal de mai mult de 824 000 de membri în două uniuni de conferințe. Cei mai mulți membri vin din doar patru triburi, în timp ce în total sunt 42 de triburi în țară. Se estimează că 70% din membri adventiști de ziua a șaptea din Kenya sunt din două triburi, Kisii și Luo, și doar 25% sunt din cele mai mari patru triburi (Kikuyu, Luhya, Kalenjin și Kamba). Această situație arată clar că cele mai mari triburi din Kenya sunt cele la care s-a ajuns cel mai puțin, în ciuda numărului uriaș de membri, cu aproape 10 000 de biserici și adunări.

Un alt exemplu este inegalitatea dintre misiunea rurală și cea urbană. Multe țări se bucură de o creștere fenomenală în insule și sate. Zeci de mii sunt botezați anual. În timp ce noi aplaudăm recolta bogată din sate, trebuie să fim atenți la milioanele de orașeni care au nevoie de solia celor trei îngeri la fel de mult ca oamenii de la țară. O mai bună înțelegere a cuvintelor *panta ta ethne* ar trebui să ne călăuzească strategia misionară pentru a cuprinde toate grupurile de persoane, nu numai anumite segmente din populație.

Expresia *panta ta ethne* presupune și că Marea Trimerie nu e limitată la misiunea externă. Misiunea externă este cu siguranță o componentă critică în împlinirea acesteia. La patru cincimi din necreștinii din întreaga lume nu se va ajunge niciodată dacă nu le trimitem în mod intenționat

misionari interculturali. Dar Marea Trimerie nu este numai despre misiunea externă. Toți credincioșii ar trebui să se concentreze asupra unei *ta ethne* dincolo de ușile lor, în comunitățile în care trăiesc. Există tot felul de grupuri în apropierea noastră. Ele pot locui la ușa alăturată, pe aceeași stradă sau în același oraș. Fiecare are o parte în misiunea bisericii. Toți oamenii lui Dumnezeu se pot implica în misiune.

Ellen White a scris, „Dumnezeu așteaptă serviciu personal de la fiecare dintre aceia cărora El le-a încredințat o cunoaștere a adevărului pentru acest timp. Nu toți pot merge ca misionari în țări străine, dar toți pot fi misionari în patrie, în familiile lor și în vecinătățile lor.” Ellen G. White, *Mărturie pentru comunitate*, vol. 9

Concluzii

Istoria Bisericii Adventiste din ultimii cinci ani este una a creșterii neobosite, de la 14 milioane de membri în 2005, la 17 milioane în 2010, la 18,5 milioane în 2014. Progresul Bisericii Adventiste ar fi fost inimaginabil pentru pionierii noștri în 1863, când Conferința Generală a fost organizată cu doar 3 500 de membri.

În ciuda succeselor, totuși brazde mari ale Pământului rămân neatinsse. Fereastra 10/40 conține 60% din populația lumii, dar numai 10% din toți adventiștii. Din cele 500 de orașe ale lumii cu populație ce depășește un milion, 236 sunt în Fereastra 10/40. Ce vom face?

Unele dintre aceste provocări par insurmontabile din perspectivă umană. Dar Dumnezeu este capabil; făgăduințele Sale sunt sigure. Certitudinea lui Ellen White era absolută când a scris: „Atunci când ne gândim la conflictul care ne stă în față și la marea lucrare pe care trebuie să o facem, tremurăm. Dar ne putem aminti că ajutorul nostru este atotputernic. Ne putem simți tari în tăria Lui. Putem uni ignoranța noastră cu înțelepciunea Lui, slăbiciunea noastră cu forța Lui, neputința noastră cu puterea Lui infailibilă. Prin El putem fi «mai mult decât biruitori»”. Ellen G. White, *Review and Herald*, 9 iulie, 1901

Avem convingerea și credem că și cele mai puțin evanghelizate țări și persoane vor vedea curând împlinirea făgăduinței lui Dumnezeu făcută prin profetul Habacuc: „Căci pământul va fi plin de cunoștința slavei Domnului ca fundul mării de apele care-l acoperă.” (Habacuc 2:14). Aceasta este speranța noastră. Acesta este visul nostru. Numai Dumnezeuul suveran poate face să se împlinească în curând!

G. T. Ng
este secretar executiv
al Conferinței Generale
a Bisericii Adventiste de
Ziua a Șaptea.
A fost profesor
universitar, decan al
Seminarului teologic și
secretar de diviziune.
Acum locuiește,
împreună cu soția
sa, Ivy, în Laurel,
Maryland,
Statele Unite.

Prin încercări, spre triumf

Mișcarea adventistă și revenirea lui Isus

Sosise momentul mult așteptat! După patruzeci de ani de rătăcirii și de speranțe amânate, de ridicare a corturilor și de săpat morminte, se aflau în sfârșit la hotarul țării promise.

Între copiii lui Israel și Canaan nu se mai găsea acum decât râul Iordan, revărsat peste maluri. Când au ajuns pe malul lui, „au rămas acolo” (Iosua 3:1).

Popas pe malul râului

Lucrul acesta nu a fost întâmplător. În timp ce stăteau pe mal și priveau la apele învolburate și umflate ale râului, și-au dat seama că, omenșeste, stăteau în fața unei imposibilități: Dumnezeu trebuia să le indice o cale sau alta pentru a putea trece dincolo.

Uneori trebuie să poposim pe malul Iordanului simbolic pentru a înțelege că numai Dumnezeu ne poate elibera! Uneori trebuie să ne confruntăm cu întunericul pentru a cunoaște că Domnul este lumina noastră; să devenim slabi ca să recunoaștem că Domnul este tăria noastră: să ajungem faliți ca să realizăm că Dumnezeu este Cel care ne poartă de grijă; să trecem prin boală

și durere ca să cunoaștem balsamul vindecător.

Poposind pe malul Iordanului, israeliții au înțeles că, în situația aceea, aveau nevoie de intervenția divină.

Popasul acela a fost totodată pentru ei un timp de pregătire pentru lucrările lui Dumnezeu. Iosua le-a spus: „Sfințiți-vă, căci mâine Domnul va face lucruri minunate în mijlocul vostru” (versetul 5). Domnul avea să facă minuni în mijlocul lor, iar ei trebuiau să fie pregătiți. Nu puteau intra în Canaan fără consacrare, fără redeșteptare și reformă, fără renaștere și transformare. În timp ce așteptau la hotarul țării promise, copiii lui Israel s-au consacrat lui Dumnezeu.

Prin albia râului

Venise timpul ca ei să meargă înainte prin credință. Parcă aud sunetul puternic al șofarului în tabără, fâșâitul pașilor și behăitul oilor și caprelor. Văd chivotul înaintând în fruntea poporului. Preoții se apropie de apele agitate. Își moaie picioarele în apă. În momentul în care picioarele lor ating oglinda apei, râul își oprește cursul. Preoții avansează până la mijlocul albiei

Alain Coralie
este secretar executiv asociat la Diviziunea Africa Centrală și de Est, cu sediul în Nairobi, Kenya. El și soția lui, Caroline, au o fiică, Audrey-Joy.

și rămân acolo cât timp poporul trece pe partea cealaltă. Pământul nu este nămolos sau mocirlos, ci este uscat.

Pietre de aducere-aminte

După aceea, Dumnezeu i-a cerut lui Iosua un lucru ciudat: să cheme la el câte un reprezentant din cele douăsprezece seminții și să le poruncească să ia fiecare câte o piatră din mijlocul albiei și să o poarte pe umăr până în Țara Făgăduinței, unde să ridice cu ele un monument într-un loc numit Ghilgal.

De ce să ridice un monument? Ce simbolizau acele pietre? Dacă puteau să vorbească, ele ar fi strigat cu putere: „Dumnezeul vostru este credincios!” Ridicarea acestor pietre la Ghilgal trebuia să le fixeze în minte faptul că Dumnezeu fusese credincios de la plecarea lor din Egipt și până la intrarea în Țara Făgăduinței.

Pietrele acestea urmau să fie pentru totdeauna un semn (Iosua 4:5,6) și „o aducere-aminte pentru copiii lui Israel” (versetul 7). Erau o mărturie vie și tangibilă despre puterea lui Dumnezeu și despre prezența Sa în istoria Israelului. Fiindcă Dumnezeu știa că evenimentele, chiar și unele memorabile precum cel al traversării Iordanului, sunt de regulă uitate.

Cât suntem de uituci! Dumnezeu ne binecuvântează, dar noi uităm. El ne scapă, dar noi uităm. El ne oferă o cale de scăpare, dar noi uităm. De aceea, când ne cere să ne aducem aminte, nu ne cere să ne exersăm memoria, ci să ne gândim la intervenția Sa în viața noastră, să prețuim și

să sărbătorim lucrurile minunate pe care le-a făcut.

Este periculos să ne uităm trecutul: oamenii care nu-și rememorează istoria sunt oameni fără identitate și fără viitor. Dacă nu știm cum am ajuns aici, nu știm nici de ce suntem aici și nici cum vom ajunge acolo unde vrem să ajungem. Vom fi dezorientați și confuzi cu privire la starea noastră prezentă și la direcția noastră viitoare.

Oare poate fi acesta un pericol real pentru noi, ca popor? Ni se întâmplă oare să ne simțim stânjeniți de trecutul nostru și să ne dorim să ne distanțăm de el, în efortul de a fi în ton cu tendințele actuale și de a fi relevanți în lumea contemporană? Ni se întâmplă oare să nu știm cum am ajuns aici ca denominațiune?

Cum am putea uita oameni precum William Miller, Ellen White sau John N. Andrews? Cum am putea uita contribuțiile unor oameni precum Anna Knight, H. M. S. Richards Sr. și E. E. Cleveland? Cum am putea uita anii 1844, 1863 și 1888? Dacă există vreun timp potrivit pentru a ne aduce aminte cum a lucrat Dumnezeu pentru a aduce la existență această mare mișcare, atunci timpul acela este acum!

Noi nu suntem rodul unei interpretări eronate a profeției! Nu suntem rezultatul unei erori hermeneutice! Biserica aceasta a fost chemată la existență de Dumnezeu, a fost înființată de El cu o misiune precisă: proclamarea mesajului Său final în lumea pierdută și pregătirea unui popor pentru revenirea în curând a lui Hristos. Haideți, vă rog, să nu uităm aceste lucruri!

Iosua 4:19 ne reamintește credințioșia lui Dumnezeu: „Poporul a ieșit din Iordan în ziua a zecea, în luna întâi și a tăbărit la Ghilgal, la marginea de răsărit a Ierihonului.”

Specificarea zilei când s-a petrecut evenimentul este semnificativă. Paștele a fost instituit în ziua a zecea a primei luni (Exodul 12:2,3). Înțelegem de aici că Dumnezeu nu-și uitase promisiunea. El le dăduse ideea plecării din țara robiei și tot El le-a garantat sosirea în Canaan. Același Dumnezeu care spusese la crearea lumii: „Să se arate uscatul!” (Geneza 1:9) a oprit apele Iordanului ca poporul Său să-l treacă pe uscat. Dumnezeu fusese credincios.

Când privim înapoi în timp, putem mărturisii, ca popor, că Dumnezeu a fost bun cu noi? A fost El credincios? Da, a fost! Cine ar fi mizat pe această mișcare născută dintr-o Mare Dezamăgire? Cine ar fi mizat pe o denominațiune fondată de câțiva tineri fără experiență și de o

fată de 17 ani care pretindea că are viziuni de la Dumnezeu? Și totuși, iată că, după zeci de ani, suntem una dintre denumirile cu cea mai mare creștere din lume, cu aproape 20 de milioane de membri în toată lumea, care „nu avem a ne teme de nimic pentru viitor, decât de a uita felul în care ne-a condus Domnul și lecțiile pe care ni le-a oferit El în istoria noastră”¹.

Pietre pentru mâine

Ce altceva mai simbolizează pietrele acelea? „Când vor întreba copiii voștri..., să învățați pe copiii voștri și să le spuneți: «Israel a trecut Iordanul acesta pe uscat»... pentru ca toate popoarele pământului să știe că mâna Domnului este puternică și să vă temeți totdeauna de Domnul, Dumnezeul vostru” (Iosua 4:21-24).

Dacă ar fi putut să vorbească, pietrele acelea ar fi spus: „Dumnezeul vostru este puternic!” Textul arată clar că Dumnezeu a vrut ca popoarele vecine să știe că El este puternic! A vrut să demonstreze că El este expert în lucruri imposibile, că face lucruri cu neputință de făcut și realizează lucruri irealizabile.

Și a reușit să atragă atenția canaaniților! Ei au intrat în panică (Iosua 5:1). Pe de altă parte însă, pietrele de la Ghilgal transmiteau și un mesaj de încurajare și îmbărbătare, erau un semn al prezenței continue a lui Dumnezeu, o dovadă că El avea să lucreze în continuare pentru ei. Ele nu erau doar pietre de aducere-aminte, ci și pietre de anticipare. Le aduceau aminte de trecutul triumfal și le îndreptau privirea spre victoriile viitoare.

Advenștii nu sunt doar o comunitate a memoriei, ci sunt mai întâi de toate o comunitate a speranței; sunt un popor escatologic. Prin definiție, noi privim înainte. Nu ne putem permite să privim numai înapoi la pionierii noștri. Noi înșine trebuie să fim pionieri, deschizând drumuri, făcând lucrare misionară și slujind, conștienți că Dumnezeu este activ, că este la conducere și azi. Noi, poporul Său, trebuie să răspundem într-un mod adecvat. Suntem aici ca să luăm țara în stăpânire. Suntem un popor cu o misiune!

Noi îndreptăm privirile oamenilor spre Isus Hristos, spre Mântuitorul care îi poate ierta atunci când greșesc, care le poate da putere atunci când sunt slabi și care le poate da noi provocări atunci când ajung mulțumiți de sine. Ei au nevoie să știe că există un Dumnezeu care poate să usuce albia râului Iordan și care poate la fel de bine să usuce lacrimile din ochii lor pe Noul Pământ, cum a văzut Ioan în viziune.

De aceea, vorbiți-le despre iesle. Vorbiți-le despre cruce. Vorbiți-le despre mormântul gol. Vorbiți-le despre Marele nostru Preot. Vorbiți-le despre a doua Sa venire. Vorbiți-le despre Isus, „pentru ca toate popoarele pământului să știe că mâna Domnului este puternică și să vă temeți totdeauna de Domnul, Dumnezeul vostru”.

Putem conta pe promisiunile Sale. Iar, dacă a promis că Se va întoarce, Se va întoarce! Parcă aud răzbătând de sus o melodie. Aud sunetul puternic de trâmbiță. Aud răzbătând de sus strigătul de bucurie al îngerilor la venirea Sa.

Frați pelerini, ridicați-vă capetele și priviți-L pe Împăratul nostru! Scoateți un strigăt de biruință. El vine iar! În curând, timpul va fi înghițit de veșnicie. Încercările și necazurile vor rămâne în urma noastră. În curând, suferința și tristețea vor face loc veseliei. Moartea va fi desființată de viață și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire. Da, El vine iar!

Frați pelerini, care mergeți spre Canaanul nostru veșnic, ridicați-vă ochii, înălțați-vă glasurile, înălțați „paharul izbăvirilor” și chemați „Numele Domnului” (Psalmii 116:13), El vine iar! Cântați o cântare de bucurie! El vine iar! Spuneți popoarelor că El vine iar. Bindecuvențați Numele Său! Înălțați-L! Bucurați-vă în El! Lăudați-L! Onorați-L! Puneți-vă încrederea în El! Bazați-vă pe El! Plecați-vă înaintea Lui! Adorați-L! Închinați-vă Lui! El vine iar!

¹Ellen G. White, *Schițe din viața mea*, p. 196.

În toată lumea

Proclamarea Evangheliei și a revenirii lui Hristos

Mesaj devoțional prezentat joi dimineață, 9 iulie 2015

Legat cu lanțuri în infama închisoare română, izolat de prieteni și de urmași – doar Luca mai era cu el –, așteptând verdictul final al lui Nero, apostolul în vârstă se uita la lanțurile lui, își înălța sufletul în rugăciune continuă, privea la camaradul lui de călătorie, viitorul cronicar al tumultuoaselor sale activități misionare, și se întreba care să fie ultimele sale cuvinte pentru milioanele de bărbați și femei care aveau să-i urmeze exemplul și să lucreze ca misionari pe tot globul, de atunci și până la sfârșitul timpului, când Isus avea să coboare din cer ca să „judece viii și morții” (2 Timotei 4:1).

Nu a trebuit totuși să se gândească prea mult. Glasul Duhului Sfânt îi era la fel de clar ca atunci când mergea pe drumul spre Damasc. De atunci înainte, viața lui a gravitat în jurul misiunii: „N-am vrut să mă împotrivesc vedeniei cerești” (Faptele 26:19). Drumul ce-i fusese trasat în acea „vedenie cerească” se apropia acum de final.

Cu mintea ascuțită și sub inspirația Duhului Sfânt, apostolul a decis să-i scrie o ultimă scrisoare lui Timotei, „copilul preaiubit”, născut prin harul lui Dumnezeu (2 Timotei 1:2). I-a scris despre multe lucruri dragi lui: despre credința creștină și curaj, despre loialitatea față de credință și despre întărirea în har, despre activitatea ca lucrători încercați ai lui Dumnezeu, despre conștientizarea vremurilor primejdioase ce aveau să vină și despre credințioșia față de Cuvântul lui Dumnezeu. Toate acestea erau importante pentru viața creștinului și în mod deosebit pentru viața creștinului care dorea să fie „cu totul destoinic pentru orice lucrare bună” (2 Timotei 3:17).

La final, marele apostol și-a îndreptat atenția spre responsabilitatea principală a pastorilor. El i-a dat lui Timotei această poruncă: „Propovăduiește Cuvântul!” (2 Timotei 4:2). Cuvintele sale

nu sugerează vreo ezitare sau vreun compromis. Nu există nimic mai urgent și mai important decât să ne prezentăm cu curaj și convingere mesajul, întemeiați pe Cuvânt, centrați pe Hristos și binecuvântați de Duhul Sfânt. Pavel ridică sarcina de propovăduire a Cuvântului la cel mai înalt nivel de importanță.

Asigurarea mântuirii în Numele lui Isus, bucuria de a cunoaște iertarea de păcat prin Isus, răsplata care îi așteaptă pe sfinți la a doua venire a lui Isus și certitudinea judecății viitoare așază o responsabilitate formidabilă pe umerii celor care poartă Numele lui Hristos.

El arată că Dumnezeu și Domnul Isus Hristos sunt inițiatorii lucrării de propovăduire (versetul 1), pentru ca Timotei și predicatorii din generațiile viitoare să fie profund conștienți că sarcina de vestire a Cuvântului au primit-o în Numele Tatălui și al Fiului. El așază propovăduirea aceas-

Taj Paclib
slujește ca evangelist/
revivalist în Conferința
California Centrală
și este prezentator și
codirector al Asociației
Revelation of Hope.
Locuiește împreună
cu soția lui, Wati, în
Fresno, California,
Statele Unite.

ta în contextul revenirii, când Dumnezeu „are să judece viii și morții” (versetul 1).

Ucenicul lui Isus nu are cum să se eschiveze de la propovăduirea Cuvântului. Asigurarea mântuirii în Numele lui Isus, bucuria de a cunoaște iertarea de păcat prin Isus, răsplata care îi așteaptă pe sfinți la a doua venire a lui Isus și certitudinea judecării viitoare așază o responsabilitate formidabilă pe umerii celor care poartă Numele lui Hristos. Este responsabilitatea de a le vesti Cuvântul celor de departe și celor de aproape; de a-l vesti cu convingere, dar fără compromis; cu siguranță, dar fără diluarea învățăturilor lui esențiale; cu accent pe Împăratul care vine, dar fără minimalizarea judecării apropiate. De aici și porunca nenegociabilă: „Propovăduiește Cuvântul!”

PROPOVĂDUIEȘTE CUVÂNTUL!

Pavel era la curent cu tendințele societății din timpul său. Iar unele lucruri s-au perpetuat în orice epocă și în orice cultură. Oamenii nu vor să audă că păcatul este un lucru grav, că este răzvrătire împotriva lui Dumnezeu, că fructul lui oprit poate fi plăcut pe moment, dar că în final duce la moarte, la moarte veșnică. Oamenii nu vor să audă despre certitudinea judecării, nu vor să știe că, pentru fiecare faptă săvârșită prin omisiune sau prin comisiune, pentru fiecare respingere a chemării Duhului Sfânt la pocăință, vine un timp al socotelilor, al evaluării de către Acela care „are să judece viii și morții”. Pavel spune despre acești oameni că „nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă, ci îi vor gădila urechile să audă lucruri plăcute și își vor da învățători după poftele lor. Își vor întoarce urechea de la adevăr și se vor îndrepta spre istorisiri închipuite” (versetele 3 și 4).

În această stare spirituală de decădere morală se găsesc ascultătorii predicatorului din acest timp escatologic. Oamenii nu vor privi cu ochi buni învățătura sănătoasă, ci vor accepta mai degrabă ideile liniștitoare. Teologia va fi definită de preferințele lor. Păcatul va purta veșmântul inocenței. Imoralitatea se va prezenta sub steagul libertății personale și a amneziei colective. Zona interzisă a relațiilor umane va fi încălcată în numele dreptului unei comunități de a decide singură esența relațiilor și a vieții: este viața mea, singur îmi decid destinul. Asta e tot ce contează. Predicatorul este chemat să propovăduiască în acest mediu trist și sufocant.

Ascultarea lucrurilor care gădila urechile, refuzul de a asculta adevărul, setea de povești și trăirea clipei fără vreun gând la viitor – iată atitudinile cu care se confruntă predicatorii! De

aceea, apostolul îl îndeamnă pe pastor: „Propovăduiește Cuvântul, stăruie asupra lui la timp și ne la timp, muștră, ceartă, îndeamnă cu toată blândețea și învățătura!” (versetul 2).

Dar sarcina aceasta nu este ușoară. „Fii treaz în toate lucrurile” (versetul 5), avertizează el. Predicarea nu este doar o chemare la slujirea amvonului. Este o chemare la un anumit mod de viață, care presupune să fii permanent gata pentru a răspândi Cuvântul, să fii dedicat acestui scop, transmițând puterea de a transforma viața, să schimbi cursul unei comunități, să aduci viață acolo unde este moarte, să suporti necazuri, să semeni neprihănire acolo unde este degradare morală, să proclami tot timpul: „Împăratul vine, este chiar la uși!”

FII EVANGHELIST!

De aici și sfatul apostolului: „Fă lucrul unui evanghelist și împlinește-ți bine slujba!” (versetul 5).

În unele cercuri, a apărut moda împărțirii lucrării Evangheliei în două: slujirea ca pastor și slujirea ca evanghelist. Dar Pavel l-a sfătuit pe Timotei să facă „lucrul unui evanghelist” în vremea când acesta era pastor în Efes! Da, pastorul trebuie să aibă grijă de turma sa, s-o hrănească și să-i ofere adăpost și protecție, dar el trebuie să spună, asemenea lui John Wesley: „Lumea este parohia mea.” Atâta timp cât există un suflet, de departe sau de aproape, care s-a depărtat de Dumnezeu sau care nu-L cunoaște pe Dumnezeu și nici pe Fiul Său, atâta timp cât există un suflet care nu a auzit Evanghelia lui Isus Hristos, atâta timp cât există un suflet care nu a aflat că judecata este aproape și că Împăratul vine, fiecare pastor este un evanghelist și fiecare evanghelist este un pas-

tor. Pastorii și evangheliștii împlinesc deopotrivă lucrarea de propovăduire a Cuvântului.

PROPOVĂDUIEȘTE CU SCOPUL DE A RESTAURA

Obiectivul propovăduirii trebuie să fie restaurarea acestei lumi destrămate. Lumea noastră este atât de defectă, încât noi nu o putem restaura. Oricât ne-am ridica împotriva nedreptății sociale, tot va exista nedreptate în lume. Oricât i-am hrăni pe săraci, foamea tot nu va dispărea. Oricât de mulți oameni am vindeca, boala și moartea tot își vor cere tributul.

Noi suntem chemați să extindem continuu lucrarea de vindecare a lui Hristos, dar să nu uităm niciodată că unica soluție permanentă la problemele lumii noastre destrămate și rănite este a doua venire a lui Isus, care va șterge orice lacrimă din ochii noștri și va pune capăt tuturor nedreptăților, sărăciei, bolilor și ostilităților. Deci, fii evanghelist, spune Pavel, și proclamă vestea bună că vine Împăratul!

Avem de transmis un mesaj de restaurare. Împlinirea nevoilor comunităților din care facem parte și lucrarea pentru cei îndurerăți nu constituie un scop în sine, ci doar o metodă de a pune omenirea suferindă în legătură cu Acela care alină orice durere, cu Hristos. El este marele Restaurator, Vindecătorul oricărei inimi frântă.

Știu despre ce vorbesc. Provin dintr-o familie destrămată. Am fost conceput în afara căsătoriei, era să fiu avortat și am fost crescut într-o familie disfuncțională. În copilărie nu am intrat niciodată într-o biserică. Nu știam nimic despre Biblie și despre rugăciune și nici despre cântecelele cu Isus pe care copiii le iubesc atât de mult. Eram gol sufletește, nu aveam niciun țel intelectual, nu aveam niciun scop în lume. Fără un fundament solid, complet lipsit de model și de îndrumare părintească, am început să iau decizii teribile la o vârstă fragedă.

De la 10 ani, țigara mi-a devenit prietenă nelipsită și mi-a îndrumat pașii spre alte lucruri de care nu sunt mândru. Am devenit un mincinos și un hoț. La liceu, situația mea s-a agravat. Drogurile au trecut la comanda vieții mele, arzându-mi celulele creierului. Eram într-o nesfârșită căutare de stimulente. Eșecul la școală nu avea mare importanță. Nu-L cunoșteam pe Dumnezeu și nu mă interesa altceva decât persoana mea. Mama mea, rămasă singură în perioada adolescenței mele, nu știa cum să procedeze cu mine. Ajunsesem sclavul stimulării păcătoase și apucasem pe calea greșită.

Apoi, într-o zi, când mă uitam la televizor împreună cu mama, ne-a atras atenția o reclamă: în orașul nostru urma să aibă loc niște prezentări despre profeția biblică. Nu am lipsit de la niciuna! Am făcut cunoștință cu Isus și ne-am predat viața Lui. Viața noastră s-a schimbat pentru totdeauna. Isus ne-a umplut golul din suflet. Am devenit oameni noi în El. Am primit botezul amândoi și ne-am alăturat familiei adventiștilor de ziua a șaptea. Acum, viața noastră este cu totul alta decât înainte!

Am început să susțin studii biblice în școala unde învățam. Locul unde toți mă știau de drogat a devenit centrul meu de studii biblice. Nu am primit instruire ca să susțin astfel de studii. Pur și simplu le vorbeam cunoscuților despre ce aflasem. Nu știam mare lucru, dar Îl cunoșteam pe Isus și era de-ajuns!

Dumnezeu a binecuvântat eforturile mele slabe și, ca urmare, șase prieteni ai mei împreună cu membrii familiilor lor L-au acceptat pe Hristos și s-au botezat! Dumnezeu îmi confirma astfel că mă chemase să propovăduiesc Cuvântul și să fac lucrul unui evanghelist.

Aveam totuși probleme cu exprimarea, mintea îmi era amorțită, eram introvertit, un om ciudat și pe deasupra și foarte timid. Avea Dumnezeu nevoie de un om ca mine? Dar Dumnezeu nu construiește pe înțelepciunea și pe talentele noastre, nici pe resursele și pe capacitățile noastre, ci pe smerenia noastră și pe dispoziția noastră de a ne lăsa folosiți de El.

După doi ani de cursuri intensive în cadrul unui colegiu biblic, am fost chemat să lucrez ca evanghelist. Dumnezeu m-a vindecat, mi-a umplut golul din suflet și mi-a pus pașii pe cărarea plăcută Lui. În urma celor peste 60 de campanii de evanghelizare susținute în ultimii opt ani, din Santa Cruz până în San Francisco și Hawaii, am văzut peste 1 200 de suflete prețioase venind la Isus prin botez și nenumărați alți oameni având experiența personală a redeșteptării și reformei.

Propovăduiește Cuvântul, fii evanghelist! – poruncește apostolul în Numele Domnului nostru, zorindu-ne. Unii sunt de părere că evanghelizarea adventistă este demodată, arhaică, irelevantă, că trebuie să ne schimbăm mesajul ca să fim în ton cu timpurile în care trăim. Alții ne sfătuiesc să lăsăm deoparte doctrinele noastre și să punem accent doar pe Evanghelie. *Dar tocmai mesajul nostru este Evanghelia!* Mesajul celor trei îngeri este „Evanghelia veșnică” (Apocalipsa 14:6).

Chemarea noastră astăzi este să-l propovăduim, să-l trăim, să așteptăm împlinirea lui finală!

De la iertare la reconciliere

Standardul este mai înalt pentru creștini, mult mai înalt.

Pentru Isus, nu există loc de negocieri când este vorba despre prioritatea dragostei.

Odată, un isteț învățător al legii L-a întrebat pe Isus care este cea mai mare poruncă din Lege. „Isus i-a răspuns: «Să iubești pe Domnul, Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău.» Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: «Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.» În aceste două porunci se cuprind toată Legea și Prorocii” (Matei 22:37-40).

Cu alte cuvinte, Isus a subliniat faptul că tot ce există în Scriptură trebuie trecut prin filtrul dragostei pentru Dumnezeu și, deopotrivă, prin cel al dragostei pentru aproapele nostru.

Apostolul Ioan scria: „Dacă zice cineva: «Eu iubesc pe Dumnezeu» și urăște pe fratele său, este un mincinos, căci cine nu iubește pe fratele Său, pe care-l vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu, pe care nu-l vede?” (1 Ioan 4:20).

Principiul dragostei este fundamental pentru relații, deoarece „Dumnezeu este dragoste” (1 Ioan 4:8). Relațiile dintre părinți și copii, dintre soți și dintre membrii familiei bisericii sunt guvernate de acest principiu.

Realitatea tristă este că, de multe ori, nu ne ridicăm la înălțimea acestui imperativ biblic. Ne împiedică eul și, ca rezultat al conflictelor nesănătoase, relațiile se rup. Ne rănim unii pe alții în această lume căzută. În majoritatea cazurilor, rana este făcută fără intenție, dar tot doare. Atunci relațiile sunt tensionate sau se interpune distanța. Oamenii ajung să se evite unii pe alții ca să nu mai fie răniți încă o dată.

POVEȘTEA MEA

Acum aproape 30 de ani, când am devenit adventist de ziua a șaptea, aveam o viziune îngustă despre dragostea lui Dumnezeu. Am crescut într-o familie în care a avea dreptate era mai important decât a manifesta iubire. Îl iubeam pe Dumnezeu așa cum știam mai bine, dar nu-mi

dădeam seama că relația mea cu El se baza pe frică. Sistemul meu interior de convingeri îmi spunea: „Dacă nu faci totul corect și dacă nu păzești toate poruncile, vei fi judecat și condamnat.

Problema religiei mele bazate pe frică era că, în îndreptățirea mea, mă ridicam deasupra altora și îi judecam. Mă consideram superior lor și îi condamnam, pentru că nu făceau tot ce credeam eu că este corect. Din această cauză, nu mai vedeam oamenii ca atare, ci deosebirile lor care, în mintea mea, erau niște defecte.

Am părăsit pentru scurt timp biserica organizată, fălindu-mă că nu părăseam „biserica adevărată”, ci ceea ce consideram pe atunci a fi biserica falsă sau „Babilonul”. Credeam că fac parte din rămășița „adevărată”. Am cerut să mi se șteargă numele din registrul bisericii. În acest timp, mi-am rănit soția, copiii și rudele, ca să nu mai spun cât L-am rănit pe Domnul.

Printr-o serie de evenimente, Domnul mi-a descoperit concepția corectă despre har și neprihănire prin credință și mi-a cucerit inima. M-am întors în familia bisericii, mi-am mărturisit greșeala și am fost reprimat cu brațele deschise. Am fost beneficiarul harului și al iertării de care aveam disperată nevoie.

În tot acest timp, o scumpă soră de credință mi-a fost de mare ajutor. Se mutase în California ca să lucreze la Institutul Weimar. Domnul reușise deja să mă schimbe în bună măsură, dar eram încă destul de rigid, pentru că modul acesta de a mă comporta era adânc întipărit în gândurile și în emoțiile mele. Dar, în ciuda stării mele, sora aceasta nu m-a judecat, nu m-a respins și nici nu a păstrat distanța. Pur și simplu i-a iubit pe soția și pe copiii mei și m-a iubit și pe mine.

La început, nu am putut s-o înțeleg. O catalogam drept liberală. Însă atitudinea mea nu a împiedicat-o să mă iubească. Și-a păstrat inima deschisă față de mine, deși inima mea era închisă față de ea. Prin intermediul ei, am început să înțeleg dragostea lui Dumnezeu și îi sunt veșnic

David Sedlacek
este profesor de viață de familie și ucenicie la Seminarul Teologic Adventist de Ziua a Șaptea din Berrien Springs, Michigan, Statele Unite.

recunoscător. Aceasta a fost prima mea experiență de acest fel și inima mea a fost înduplecată.

DESĂVÂRȘIȚI ÎN DRAGOSTE

Isus le-a împărtășit urmașilor Săi următoarea perspectivă: „Ați auzit că s-a zis: «Să iubești pe aproapele tău și să urăști pe vrăjmașul tău.» Dar Eu vă spun: Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc, ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri... Dacă iubiți numai pe cei ce vă iubesc, ce răsplată mai așteptați? Nu fac așa și vameșii? Și dacă îmbrățișați cu dragoste numai pe frații voștri, ce lucru neobișnuit faceți? Oare păgânii nu fac la fel? Voi fiți dar desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit” (Matei 5:43-48).

În pasajul acesta din Predica de pe Muntele Fericirilor, Isus așază desăvârșirea în legătură cu dragostea. Porunca de a fi desăvârșiți este porunca de a iubi în mod matur și neegoist. Din nefericire, nu ne manifestăm față de semenii noștri acest tip de iubire, ci ne purtăm mai degrabă ca niște dușmani. În loc să-i binecuvântăm, îi blestemăm; în loc să le facem bine, le arătăm ură prin modul nostru de a-i trata. Dacă se întâmplă să ne rugăm pentru ei, Îi cerem lui Dumnezeu să-i modeleze după chipul nostru.

Iertarea este un element esențial al adevăratei iubiri creștine. Omenește vorbind, când un om sau un grup de oameni ne-a rănit, avem la dispoziție alternativa: să iertăm sau să nu iertăm. În esență, iertarea presupune să recunoaștem că am fost răniți, să regretăm pierderea suferită și să-I permitem „Dumnezeu[ui] oricărei mângâieri” (2 Corinteni 1:3) și membrilor de încredere ai comunității Sale de credință să ne aline durerea. Când iert, mărturisesc cu smerenie că nu sunt mai bun decât cei care m-au rănit, fiindcă și eu, la rândul meu, sunt capabil să le produc altora aceeași durere. (Dacă nu-ți vine să crezi că e adevărat ce spun, cere-I lui Dumnezeu să-ți arate în ce privințe procedezi la fel cu cei care te rănesc.)

Iertarea este o chemare la cercetarea inimii, la descoperirea propriei dureri și a propriei purtări păcătoase (Psalmii 139:23,24). Cel care rănește ne este dator (Matei 18:23-35). Decizia de a-l ierta este alegerea de a nu mai cere achitarea acestei datorii și de a scrie în dreptul ei „achitat total”. Aceasta presupune că renunț la dreptul de a o mai aduce vreodată în discuție și că nu i-o mai

pun în cont. Asemenea Tatălui nostru, o arunc în marea uitării.

Iertarea nu cosmetizează disputele și nici nu pretinde că n-ar exista, ci îmi deschide inima față de ceilalți ca să-i iubesc. Rugăciunea pentru cei care mă rănesc îmi deschide și mai mult inima față de ei. Cum scria apostolul Petru: „Încolo, toți să fiți cu aceleași gânduri, simțind cu alții, iubind ca frații, miloși, smeriți. Nu întoarceți rău pentru rău, nici ocară pentru ocară, dimpotrivă, binecuvântați, căci la aceasta ați fost chemați: să moșteniți binecuvântarea” (1 Petru 3:8,9).

PAȘI SPRE RECONCILIERE

Prin acest proces, reconcilierea devine posibilă. Omenește vorbind, reconcilierea cu cei care ne-au rănit este ultimul lucru pe care suntem dispuși să-l facem. Dorința noastră este să stăm cât mai departe de ei cu puțință, să rupem total comunicarea cu ei. Ne dorim ca ei să nu fi existat.

Îi mulțumesc lui Dumnezeu că nu S-a purtat așa cu mine! El a refăcut relația cu noi prin Hristos. „Și toate lucrurile acestea sunt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El prin Isus Hristos și ne-a încredințat slujba împăcării; că adică Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor, și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări” (2 Corinteni 5:18,19).

Suntem noi dispuși să nu mai ținem evidența păcatelor fraților și surorilor noastre și să fim slujitori ai împăcării, la fel ca Isus? Acesta este rodul nașterii din nou, al nașterii ca făpturi noi în Hristos (versetul 17).

La nivel practic, aceasta înseamnă să fiu dispus să port o discuție cu aceia care mă rănesc sau care văd lucrurile altfel decât mine. Poate însemna să ascult cu atenție, fără să judec, ca să pătrund în sufletul lor și să înțeleg cât de importantă este o chestiune pentru ei.

Reconcilierea poate însemna să fiu dispus să-mi cer iertare pentru o ofensă reală sau percepută pe care am adus-o altcuiva. „Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El și să împăce totul cu Sine prin El, atât ce este pe pământ, cât și ce este în ceruri, făcând pace prin sângele crucii Lui” (Coloseni 1:19,20).

Dacă Dumnezeu a împăcat totul cu Sine prin moartea lui Isus pe cruce, atunci nu suntem noi datori să ne împăcăm cu frații și surorile noastre, chiar dacă nu suntem de acord pe o anumită temă? A avea dreptate este pentru noi mai important decât a menține relațiile bazate pe dragoste?

DRAGOSTEA NE CONSTRÂNGE

Ea era pe moarte. A fost chemată familia. Prietenul meu și soția lui au plecat în Texas ca să fie alături de fratele lui și de soția acestuia care era pe moarte, cu care și pentru care se rugaseră de

**Iertarea nu
cosmetizează disputele
și nici nu pretinde
că n-ar exista, ci îmi
deschide inima față de
ceilalți ca să-i iubesc.
Rugăciunea pentru
cei care mă rănesc îmi
deschide și mai mult
inima față de ei.**

multe ori în timpul cât fusese bolnavă. Când au sosit, s-au mai rugat împreună pentru ultima oară. Fizic a dat semne că i-a recunoscut vocea, dar nu a putut să rostească niciun cuvânt.

Sâmbătă, spre apusul soarelui, s-au strâns cu toții în jurul ei. Știau că sfârșitul îi era aproape. Muzica ei preferată erau imnurile religioase. Unul din băieții ei i-a pus lângă ureche telefonul mobil ca să asculte cântarea „Nu doresc bogăție”. Atunci, corpul ei s-a detensionat vizibil și, după câteva suspine scurte, s-a stins din viață.

Prietenul meu a ieșit în curte ca să-l susțină pe fratele lui îndurerat. După ei au ieșit și nepoții, plângând fără reținere, exprimându-și condoleanțele pentru pierderea dragii lor bunici. După aceea însă și-a dat seama că toți părăsiseră camera în afară de femei – soția lui, fiica și nurorele fratelui său. Înainte să moară, cumnata lui îi adresase fiului mai mare rugămintea să fie îm-

brăcată înainte de a fi luată din pat. Femeile i-au slujit, spălând-o și ungându-i trupul cu o loțiune parfumată într-o ceremonie sacră asemănătoare cu ungerea trupului lui Isus. La final, au îmbrăcat-o cu unul dintre costumele ei cele mai frumoase, așa cum ceruse. Momentul acesta sacru și privat trebuia să fie o sărbătoare. Toți au fost profund impresionați.

Dar probabil că rezultatul cel mai important al acestei ceremonii sacre a fost reconcilierea membrilor familiei, între care mocniseră tensiuni de mai mult timp. Unii nu vorbiseră între ei de mulți ani. Acum, la moartea acestei femei evlavioase, anii de ranchiună au fost uitați și relațiile dintre ei au devenit mai apropiate. Mai târziu, la funeraliile mamei lor, cei trei băieți care nu-și vorbiseră de mulți ani au stat lângă sicriul mamei lor ținându-se de umeri. Înainte să moară, le-a cerut să uite disputele dintre ei, care îi ținuseră departe atâta vreme. Dragostea lor pentru ea a învins ranchiuna și i-au împlinit dorința de a se împăca.

Ce este nevoie să se întâmple ca să ne împăcăm unii cu alții? Este moartea Domnului și Mântuitorului nostru de ajuns? Vrem să-L răstignim iarăși prin îndărătnicia noastră de a renunța la ranchiună și ură? Ce altceva mai putem face pentru a ne aduce inimile în armonie cu caracterul Său plin de dragoste?

„Treceți Iordanul... nu ezitați!”

Discursul susținut de președintele Ted N. C. Wilson cu ocazia Sesiunii Conferinței Generale din 2015

Bună dimineața, frați și surori în Isus Hristos! Dumnezeu ne-a binecuvântat cu marele privilegiu de a ne închina împreună în San Antonio în această dimineață de Sabat, cu ocazia celei de-a 60-a Sesiuni a Conferinței Generale.

Așa cum declarăm în urmă cu cinci ani, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea este mișcarea rămășiței lui Dumnezeu alcătuită, potrivit cu Apocalipsa 12:17, din cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și au mărturia lui Isus Hristos și aflată în călătorie sub îndrumare cerească. Trebuie să mergem înainte, și nu înapoi, pentru că suntem aproape acasă! Mai mult ca niciodată am convingerea fermă că revenirea lui Isus este aproape, este chiar la ușă! Imnul acestei sesiuni, imn pe care îl cântăm de atâția ani, „Sfântă speranță”, proclamă

marea așteptare a adventiștilor de ziua a șaptea din întreaga lume: Isus vine curând!

Ne dorim mult ca Isus să revină. Dar de ce mai suntem aici? Isus Își dorește de ceva vreme să Se întoarcă. Nu mai avem profeții legate de timp. Ele s-au încheiat în 1844, la începutul judecății de cercetare. Chiar în acest moment, Hristos slujește pentru noi în Locul Preasfânt din adevăratul sanctuar ceresc. El vrea să reverse asupra poporului Său ploaia târzie a Duhului Sfânt pentru a-și încheia lucrarea pe acest pământ. El așteaptă să ne smerim înaintea Sa și să ne bizuim complet pe brațul Său veșnic. El vrea să răspândim vestea bună a mântuirii, vestea că suntem mântuiți prin har și că mântuirea nu vine de la noi, ca să nu ne lăudăm, ci este darul lui Dumnezeu, cum citim în Efeseni 2:8-9. Pe măsură ce ne împărtășim din neprihănirea Aceluia care lucrează în noi „după plăcerea Lui, și voința, și înfăptuirea”, (Filipeni 2:13), pe măsură ce ne împărtășim din ea, El va duce lucrarea începută în noi la bun sfârșit „până în ziua lui Isus Hristos” (Filipeni 1:6). Noi însă suntem laodiceeni și avem nevoie să ne smerim înaintea Domnului și să cumpărăm de la El (Apocalipsa 3:18) „aur curățit prin foc ca să te îmbogățești și haine albe ca să te îmbraci cu ele și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale și doctorie pentru ochi ca să-și ungi ochii și să vezi”.

Cunoaștem semnele din Matei 24 și știm că provocările din plan politic depășesc capacitatea celor mai multe guverne de a le face față, știm că situația economică este fragilă și nedemnă de încredere, știm că dezastrele naturale cresc în intensitate și produc tot mai multe pagube, știm că schimbările sociale contestă Cuvântul lui Dumnezeu, știm că influența falsă, nebiblică și neutralizantă a ecumenismului asupra societății crește rapid, dar încă suntem aici. Totuși Dumnezeu ne spune: „Scoală-te, luminează-te!” El ne îndeamnă să fim martori puternici ai lui Hristos în această lume cuprinsă de haos, semn că marea luptă este pe punctul de a se încheia și că Isus

Se va întoarce ca să-i ia cu El pe copiii Lui! În ultimul capitol din ultima carte a Bibliei, în Apocalipsa 22:7,12,20, Isus spune de trei ori: „Eu vin curând!” Doamne, vrem să mergem acasă! Vrem să trecem Iordanul și să intrăm în țara promisă! Deschide-ne calea! Treci cu noi prin ape! Ne punem toată încrederea în Tine. Condu-ne prin valurile învolburate ale Iordanului până la casa veșnică și nu ne lăsa să ezităm. Ajută-ne să depindem total de Tine pentru orice avem nevoie, în ciuda ispitei de a ne retrage. Tu ești Stâncă și Mântuirea noastră. Ajută-ne să traversăm Iordanul și să nu ezităm!

Să poposim pentru câteva clipe pe Muntele Nebo, unde Moise a primit această viziune profetică despre viitor.

Ce privilegiu a avut Moise să vadă intervențiile lui Dumnezeu pentru poporul Său de-a lungul istoriei și până în zilele noastre! În curând, vom traversa Iordanul simbolic și vom intra în Țara Făgăduinței, unde vom fi întâmpinați de Tatăl, de Hristos, de Duhul Sfânt, de Moise, de Ilie, de Enoh și de îngeri.

Să ne întoarcem însă la israeliți. Ei se aflau încă pe malul de est al Iordanului, după 40 de ani petrecuți în deșert. Nu trecuseră încă dincolo. L-au plâns pe Moise treizeci de zile. Abia când a fost luat dintre ei au prețuit îndrumarea și înțelepciunea sa părintească. Dar nu au rămas singuri. Stâlpul de nor din timpul zilei și stâlpul de foc din timpul nopții de deasupra sanctuarului le aduceau aminte că Dumnezeu cel puternic era cu ei. Frați și surori, Dumnezeul atotputernic este cu noi astăzi în această sală și oriunde ne-am afla pe pământ, acum, când ne pregătim să trecem Iordanul. Nu vă retrageți!

Credincioși adventiști de ziua a șaptea, îmbărbătați-vă în Domnul, cereți-I să ne ajute să păzim Legea Sa morală și să așezăm sfântul Său Cuvânt în centrul tuturor activităților noastre. Nu vă abateți de o parte sau de alta a drumului. Rămâneți pe mijlocul căii lui Dumnezeu, treceți Iordanul și nu vă retrageți!

Ca adventiști de ziua a șaptea, noi acceptăm fără rezerve Biblia ca fiind Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu. Înțelegem că Spiritul Profetic este o lumină mai mică, provenită din aceeași sursă de inspirație, care ne conduce la lumina mai mare, la Biblie. La ultima sesiune a Conferinței Generale la care a participat, Ellen White a prezentat un mesaj și apoi a părăsit platforma. La un moment dat s-a oprit, a revenit la amvon, a luat Biblia în mână și a spus: „Vă recomand această Carte.” Frați și surori, dacă vrem să trecem Ior-

danul, să citim cu seriozitate Cuvântul lui Dumnezeu, lăsând ca instrucțiunile lui să ne schimbe viața, prin călăuzirea Duhului Sfânt. David spunea în Psalmul 119:11: „Strâng Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta!” Vă puteți baza pe Cuvântul lui Dumnezeu și pe Spiritul Profetic!

Da, Dumnezeu a creat *cu adevărat* lumea aceasta, în șase zile consecutive, literale și S-a odihnit în Sabatul zilei a șaptea; El ne cere și nouă să facem la fel, ca semn etern al credinței față de El. Israelii au traversat într-adevăr Marea Roșie în mod miraculos! Dumnezeu le-a dat într-adevăr mană! Cele Zece Porunci au fost scrise într-adevăr de Dumnezeu cu degetul Său! Serviciile de la sanctuar ilustrează într-adevăr mântuirea

Credincioși adventiști de ziua a șaptea, îmbărbătați-vă în Domnul, cereți-I să ne ajute să păzim Legea Sa morală și să așezăm sfântul Său Cuvânt în centrul tuturor activităților noastre.

și lucrarea lui Hristos de pe pământ și din cer! Isus a venit într-adevăr ca un prunc, *a dus o viață* desăvârșită, *a murit* pentru noi, *a înviat* pentru noi, *S-a suit* la cer și *Se va întoarce* la fel cum a plecat! Hristos slujește într-adevăr pentru noi ca Mare-Preot și a intrat în Locul Preasfânt în 1844 pentru a încheia judecata de cercetare! Isus vine într-adevăr în curând! Cuvântul lui Dumnezeu este într-adevăr exact și real și poate fi înțeles exact așa cum stă scris.

De multe ori, Dumnezeu ne aduce în niște situații dificile sau imposibile și Îi dăm slavă

când vedem cum are grijă să le depășim cu bine. Frați și surori, treceți Iordanul, nu vă retrageți! Când ne deschide drumul înainte, Îi dăm noi slavă lui Dumnezeu? Dorința Sa este să ne aducem aminte de intervențiile Sale în viața noastră și să ridicăm semne de aducere-aminte, ca să nu uităm niciodată să trecem Iordanul și să nu ne retragem!

A fost întotdeauna nevoie să ne aducem aminte să ridicăm un semn care să ne păstreze vie memoria evenimentelor trăite. Acesta a fost scopul ridicării monumentului din pietre de la traversarea Iordanului: să le aducă aminte israeliților de minunea lui Dumnezeu. El vrea să ne amintim evenimentul de astăzi, din San Antonio, lucrarea pe care o împlinește Duhul Sfânt în viața noastră. El vrea să ne aducem aminte că misiunea noastră este să dăm vestea: „Scoală-te, luminează-te! Isus vine!” Voi sunteți „semnele de aducere-aminte”! Dumnezeu are un scop special pentru fiecare dintre cei care formează biserica rămășiței de a ne aminti cum ne-a condus El în trecut.

Ce privilegiu să dăm mărturie despre puterea cu care Dumnezeu conduce mișcarea Sa adventă și despre minunile Sale din ultimele zile ale istoriei pământului! Sigur că El nu așteaptă doar să ne aducem aminte, ci și să participăm activ la misiunea bisericii Sale, împlinindu-ne menirea ca membri ai acestei prețioase Biserici Adventiste de Ziua a Șaptea. Le adresez un apel tuturor membrilor bisericii de pretutindeni să ia parte la reînnoire și reformă – tu, familia ta, biserica ta, comunitatea ta! Dragi membri, vă provoc să vă implicați în misiunea zilnică a bisericii mai mult ca niciodată până acum. Contăm pe voi! Dumnezeu contează pe voi! Voi sunteți semnul de aducere-aminte, o mărturie vie despre adevărul lui Dumnezeu. Implicați-vă în cele mai importante activități misionare și evanghelistice. Luați-vă timp să citiți și să vă rugați pentru planul strategic al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, „Reach the World”. Este planul vostru. Este planul nostru. Este planul lui Dumnezeu. Evanghelizarea este viața bisericii. Cu toții trebuie să ne implicăm în ea – fie prin lucrare personală, fie prin evanghelizarea în grupe mici sau în cea publică, în diferitele ei forme. De fiecare dată când susțin o campanie completă de evanghelizare, cum am făcut în luna mai, în Harare (Zimbabwe), mă revigorez din punct de vedere spiritual și sunt mai bine întemeiat pe concepția biblică încredințată de Dumnezeu adventiștilor de ziua a șaptea. Sunt atât de entuziasmat de mesajul adventist, care este logic și solid! Adresez

un apel tuturor administratorilor, pastorilor și laicilor noștri de pretutindeni să se implice în lucrarea personală, și mai ales în evanghelizarea publică, chiar dacă au impresia că nu va avea succes în zona lor. Adaptați metodele de lucru, dar lucrați. Sub călăuzirea lui Dumnezeu, fiecare efort de a ajunge la inimile oamenilor va aduce rod. Evanghelizarea nu a murit! Este mai vie ca niciodată! Dumnezeu îi dă viață! Acesta este planul Său și El îl va binecuvânta!

Dragi membri ai bisericii, permiteți-I Duhului Sfânt să vă transforme radical gândirea. Ocupați-vă zilnic de misiunea bisericii, lucrând în colaborare strânsă cu conducătorii bisericii și cu pastorii. Participarea voastră să fie totală. Nu vă implicați numai în lucrările interne ale bisericii. Da, este necesar să vă implicați și în acestea pentru progresul ei, dar, mai mult decât orice, avem nevoie de o împuternicire totală a laicilor, spre a purta povara lucrării de evanghelizare și de misiune alături de pastori și de lucrătorii bisericii. Vorbiți-i cuiva despre relația voastră cu Hristos! A sosit timpul să mergem acasă! „Scoală-te, luminează-te! Isus vine!” Ascultați porunca lui Dumnezeu: „Treceți Iordanul, nu ezitați!”

Dragi tineri, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea este a voastră! Este mișcarea voastră adventistă. Este misiunea voastră. Hristos este Conducătorul vostru. Fructificați fiecare ocazie de a le sluji oamenilor în Numele lui Isus! Ascultați porunca lui Dumnezeu: „Treceți Iordanul, nu ezitați!”

Dragi pastori, cadre medicale și profesori, voi realizați o lucrare extraordinară de frumoasă pentru Domnul. Rămâneți tari în Cuvântul lui Dumnezeu. Rămâneți întemeiați pe stâlpii mișcării adventiste. Ascultați porunca lui Dumnezeu: „Treceți Iordanul, nu ezitați!”

Dragi soți, soții și familii, nu permiteți vreunui lucru să se strecoare în casele voastre și să vă distragă atenția de la planurile lui Dumnezeu pentru voi și pentru copiii voștri. Eliminați orice emisiune televizată, orice rețea de socializare, orice muzică, orice carte și orice lucru care vă distrage atenția de la Isus și de la adevărul Său biblic. Ascultați porunca lui Dumnezeu: „Treceți Iordanul, nu ezitați!”

Apelez la fiecare dintre cei care alcătuim această biserică, să dăm la o parte diferențele de opinie, să ne smerim înaintea lui Dumnezeu. A sosit timpul să devenim una în Hristos, Neprihănirea noastră.

Când ne unim sub conducerea Sa, Dumnezeu ne duce pe malul spiritual al Iordanului, acolo unde Cerul schimbă viața noastră și pe cea a

oamenilor cu care intrăm în contact. Mă gândesc acum la Tihomir Min, un tânăr din Vietnam, pe care l-am întâlnit anul trecut în Hanoi și care mi-a povestit cum l-a cunoscut pe Dumnezeu. S-a născut în Bulgaria, din mamă bulgară și tată vietnamez. Când avea 10 ani, părinții lui au divorțat. A început să-și pună întrebări despre Dumnezeu. În căutările lui, a întâlnit obstacole, a fost chiar atacat de spiritele rele. Dar s-a rugat lui Dumnezeu ca, dacă există, să-L ajute. Din momentul acela, sufletul i s-a despovertat și a găsit curaj. În final a descoperit un site creștin care i-a oferit cuvinte de încurajare, câteva CD-uri și cartea *Tragedia veacurilor*. A aflat că administratorul site-ului era adventist de ziua a șaptea. Lectura cărții *Tragedia veacurilor* l-a trimis la Biblie, care l-a entuziasmat și i-a schimbat viața. El mi-a spus: „Viața mea s-a schimbat când am vrut să-L cunosc pe Dumnezeu.”

Tihomir a simțit îndemnul de a pleca în Vietnam. Acolo și-a găsit o parte din familie, dar a descoperit o familie mai mare și mai numeroasă, familia lui Dumnezeu. S-a confruntat cu unele situații dificile și a căutat o biserică. A încercat să găsească o biserică adventistă de ziua a șaptea, însă în Hanoi nu avem niciun locaș de închinare și sunt numai câțiva credincioși. Diviziunea Asia de Sud și Pacific, Uniunea Asia de Sud-Est, Misiunea Vietnam, Conferința Generală și alte instituții au planuri de a consolida lucrarea lui Dumnezeu în Hanoi. Dacă dorește cineva să ofere ajutor în vreo privință, îl rog să contacteze Diviziunea Asia de Sud și Pacific sau biroul nostru.

Tihomir a căutat pe internet o biserică adventistă de ziua a șaptea în Hanoi. În final a găsit informații și a dorit să ne facă o vizită. A început să vină la grupa noastră de credincioși, formată în principal din lucrătorii noștri de la ADRA sau din Vietnam. A venit și în ocaziile următoare pentru că atmosfera din grupă îl înveselea și îi dădea curaj. În cele din urmă, a ajuns să-L cunoască mai bine pe Hristos și să înțeleagă doctrinele noastre biblice. A fost nespuse de fericit să găsească în sfârșit pacea. S-a botezat și s-a alăturat Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din Hanoi. Încă mai are probleme și greutăți, dar dă mărturie înaintea multor oameni cu poziții înalte în societate și învață din mers ce înseamnă să umbli cu Dumnezeu. În ciuda problemelor, el spune că întâlnirea cu Dumnezeu a fost cel mai bun lucru care i s-a întâmplat în viață. Rugați-vă pentru Tihomir ca Dumnezeu să-l susțină în umblarea sa creștină și să asculte porunca lui Dumnezeu de a trece Iordanul și de a intra în țara promisă.

Mă gândesc la Dolores Slikkers, o membră iubitoare și generoasă a bisericii noastre, care, împreună cu soțul ei credincios, Leon, i-a ajutat pe mulți studenți să-și descopere scopul real al vieții: să-I aducă slavă lui Dumnezeu prin profesiile lor. Anul trecut, în martie, la ședința comitetului Universității Andrews, scaunul din dreptul numelui ei era gol, iar Niels-Erik Andreassen, președintele universității, a așezat acolo un buchet frumos de flori, în semn de respect și speranță. Dolores a murit anul trecut în decembrie într-un accident de mașină, dar Îl așteaptă pe Împăratul care vine și care o va conduce pe malul celălalt al Iordanului, în țara promisă, împreună cu sutele de studenți pe care i-a susținut.

Mă gândesc la Ricky, un tânăr surdomut din Riveralta, Bolivia, care a primit răspuns la rugăciune după ce a început să studieze Biblia de unul singur. Potrivit celor relatate de Winston Sarzuri, directorul Departamentului Lucrare Personală și Evanghelizare din cadrul Misiunii Bolivia de Est, și Robert Costa, secretar asociat la Departamentul Asociația Pastorală de la Conferința Generală, Ricky a intrat în contact cu biserica și cu învățăturile ei biblice prin intermediul internetului. La școala publică unde învăța, erau alți câțiva elevi surdomuți. Printre elevii fără dizabilități, era și o fată adventistă care Îl rugase pe Dumnezeu să o ajute să le vorbească colegilor ei despre dragostea lui Isus, despre puterea Sa de a mântui și despre frumoasa speranță a mântuirii. Când a observat că Ricky era interesat în mod real să studieze Biblia, a depus eforturi să învețe limbajul semnelor ca să-i vorbească despre Hristos. În urma mărturiei ei, Ricky l-a acceptat pe Hristos și toate doctrinele noastre fundamentale. A devenit un ucenic puternic și un instructor biblic care le-a prezentat mesajul adventist altor opt elevi cu deficiențe de auz. În aprilie anul trecut, toți elevii cu deficiențe de auz din școală au participat la campania de evanghelizare din Bolivia, susținută de John Bradshaw de la It Is Written. Responsabila de la nivel guvernamental pentru persoanele cu deficiențe de auz a participat la prezentări ca să traducă în limbajul semnelor și a fost plăcut impresionată de faptul că biserica noastră este interesată de această categorie de oameni și dorește să afle ce cred adventiștii de ziua a șaptea! Ea și soțul ei au fost puși în legătură cu pastorul local pentru a procura materiale religioase destinate persoanelor cu deficiențe de auz. Să manifestăm întotdeauna interes pentru persoanele cu nevoi speciale! Luați-vă timp să le vorbiți despre Hristos și despre prețiosul mesaj adventist. În urma acestei acțiuni, sperăm să se ridice un nou lo-

caș de închinare cu numeroși membri surdomuți în Santa Cruz, cel mai mare oraș din Bolivia. În aprilie anul trecut, Ricky a primit botezul. Când a ieșit din apă, și-a exprimat prin limbajul semnelor bucuria că și-a predat viața lui Isus.

Dragi confrați ai mei, care vă aflați astăzi în acest dom și cei de pe glob, care ne urmăriți în direct, nu vă descurajați în marșul vostru peste Iordan. Ne apropiem de casă! Suntem aproape ajunși! Nu vă lăsați distrași sau perturbați. Mergeți înainte cu încredere totală în Creatorul, Răscumpărătorul, Mielul și Marele nostru Preot, care ne îndeamnă în Evrei 4:16: „Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului ca să căpătăm îndurare și să găsim har, ca să fim ajutați la vreme de nevoie.” Poate că vă aflați chiar acum într-o asemenea vreme de nevoie, iar dacă nu, potrivit profeției biblice, ea va veni în mod sigur în viitorul apropiat, când singura noastră speranță de scăpare va fi în bizuirea totală pe Hristos, Stânca. De El avem nevoie acum, în lucrarea noastră mondială de proclamare a mesajelor celor trei îngeri, care ne-au fost încredințate de Cer.

Isus, cu harul Său, cu puterea Sa, cu dragostea Sa fără seamăn și cu neprihănirea Sa, reprezintă esența mesajelor celor trei îngeri și este singura cale de a traversa Iordanul. Să cerem împlinirea făgăduințelor extraordinar de încurajatoare din Psalmul 37:5-7: „Încredințează-ți soarta în mâna Domnului, încrede-te în El și El va lucra! El va face să strălucească dreptatea ta ca lumina și dreptul tău, ca soarele la amiază. Taci înaintea Domnului și nădăjduiește în El!”

Dumnezeu vă cheamă astăzi să vă uniți în proclamarea mântuirii lui Hristos, a vestii Sale bune și a apropiatei Sale veniri!

Să credem în Cuvântul Său, să credem în cărțile profetice Daniel și Apocalipsa, să credem în Spiritul Profetic. Isus vine curând! Treceți Iordanul, nu vă retrageți în necredință și cinism.

Noi suntem mântuiți numai și numai prin puterea lui Isus Hristos, care ne îndreptățește și ne sfințește – suntem mântuiți prin neprihănirea Sa. Serviciile de la sanctuarul lui Dumnezeu arată spre El și spre neprihănirea Sa și ar trebui studiate cu minuțiozitate și transmise mai departe. Căutați să-L cunoașteți în profunzime pe Mântuitorul nostru, Isus Hristos. Evitați superficialitatea și ideea că ar fi suficient să pronunțăm Numele Său și că nu am avea nevoie de adevărurile Sale. Dragi frați și surori, convingerile noastre biblice și doctrinele noastre fundamentale Îl au în centru pe Hristos. Ce privilegiu să împărtășim altora acest mesaj profetic și să cerem

de la Dumnezeu redeșteptarea și reforma prin puterea Duhului Sfânt! Treceți Iordanul, nu vă retrageți în legalism, misticism, superficialitate sau sentimentalism!

Mesajele celor trei îngeri trebuie proclamate cu puterea Duhului Sfânt de fiecare dintre noi. Trăiți adevărul prin locuirea lăuntrică a Duhului Sfânt și prin studiul sârguincios al Bibliei și al Spiritului Profetic. Treceți Iordanul, nu vă retrageți în ideile contemporane lumești sau nebiblice despre teologie ori în indiferența față de viața creștină practică!

Acceptați și promovați mesajul complet despre sănătate al lui Dumnezeu, care ne poate binecuvânta la nivel fizic, mental, social și spiritual. Utilizați acest braț drept al lucrării complete de sănătate pentru a ajunge la locuitorii orașelor și satelor. Este captivant să-i vezi pe oameni acceptând sfaturile pentru o viață sănătoasă și angajându-se să-L lase pe Dumnezeu să le controleze viața și stilul de viață. Treceți Iordanul, nu vă retrageți în scepticism, critică, fanatism sau formalism!

Și îngerul mi-a zis: «Aceste cuvinte sunt vrednice de crezare și adevărate. Și Domnul, Dumnezeul duhurilor prorocilor, a trimis pe îngerul Său să arate robilor Săi lucrurile care au să se întâmple în curând.» «Și, iată, Eu vin curând! Ferice de cel ce păzește cuvintele prorociei din cartea aceasta!»

Acestea sunt făgăduințele lui Dumnezeu pentru tine, pentru mine și pentru această biserică a rămășiței, pentru mișcarea Sa adventă. Aceasta este minunata țară promisă, descoperită în Apocalipsa, în care vom merge când Îl vom întâmpina în văzduh. Vom trece Iordanul și vom merge la cer ca să fim cu El pentru totdeauna. Ce zi va fi aceea! Prin harul și neprihănirea lui Isus Hristos, vreau să fiu acolo în ziua aceea!

Dacă vreți și voi să fiți acolo, dacă vreți să vă supuneți smeriți lui Hristos și să răspândiți în lume dragostea Sa și mesajele Sale profetice, vă invit să vă ridicați în picioare.

Ne încredințăm viața în mâinile lui Isus, marele nostru Căpitan, care ne va duce peste Iordan în țara promisă! Duceți în lume vestea extraordinar de bună a victoriei finale prin sângele și harul Creatorului și Răscumpărătorului nostru, Marelui nostru Preot, Împăratului și Prietenului nostru, Isus Hristos! „Scoală-te, luminează-te! Isus vine!”

Ted Wilson
este președintele
Conferinței Generale

„Domnul împărățește!”

Psalmii 93:1

În timpul zborului de întoarcere spre România, mă gândeam la vorbele prin care aş putea descrie întâlnirea mondială din Texas. Este greu să îngrămădesc 11 zile în câteva rânduri. Dar, câtă vreme paginile oficiale de internet ale bisericii și efortul colegilor de la Centrul Media Adventist de a traduce și difuza cele trei emisiuni zilnice transmise de la San Antonio v-au ținut la curent cu desfășurarea sesiunii, nu voi relua informații deja cunoscute. Voi face câteva mărturisiri, ca certitudini.

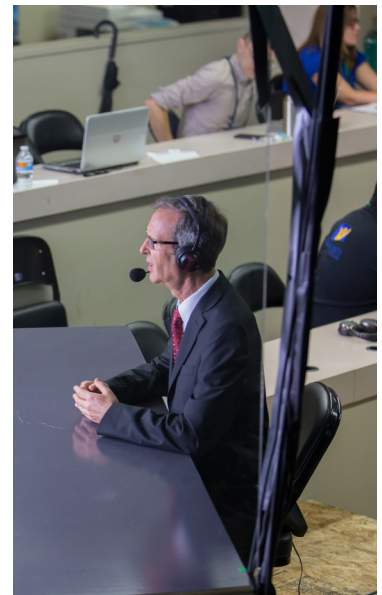
Ar trebui să pornim de unde am rămas înainte de plecarea spre San Antonio. Dacă ați citit numărul din iulie al *Curierului Adventist*, care a ajuns la dumneavoastră în timpul sau după încheierea sesiunii, trebuie să știți că tot materialul a fost scris și pregătit pentru tipar în a doua jumătate a lunii iunie, cu mult înaintea debutului sesiunii despre care scriam. Atunci, m-am gândit mult ce și cum să scriu, iar acum pot vorbi cu certitudine despre aspecte pe care atunci le priveam prin credință.

Am plecat și îngrijorat, și încrezător spre San Antonio. Îngrijorat din cauza rolului de reprezentant al dumneavoastră la cel mai înalt nivel, a necunoscutului acelor zile, a programului zilnic foarte aglomerat, dar și din cauza agendei anunțate, în special a câtorva subiecte. Îi știam pe unii foarte tulburați, pe alții indiferenți, iar pe cei mai mulți în rugăciune. Eram îngrijorat când auzeam zvonuri de măsuri radicale în cazul în care, oficial, biserica s-ar îndrepta spre decizii inedite. Dar eram plin de încrederea că înainte și dincolo de efortul nostru curat și bine intenționat pentru păstrarea unității și integrității bisericii, stă proiectul salvator al Domnului pentru și prin Biserica Adventistă. Aveam pace când citeam Psalmul 93, versetul 3 de pildă: „Râurile vuiesc, Doamne, râurile vuiesc tare, râurile se umflă cu putere. Dar mai puternic decât vuietul apelor mari și mai puternic decât vuietul valurilor năprasnice ale mării, este Domnul în locurile cerești.”

Sunt fericit pentru mersul și direcția bisericii noastre. Atmosfera de lucru a fost binecuvântată, participanții s-au păstrat conectați la izvorul duhovnicesc, programul a avut puncte de mare atracție, dialogul intercultural a rodit în proiecte asumate dincolo de granițe teritoriale. Lucrul în comitetele de numiri a fost intens, solicitant, dar fluent ca desfășurare, pașnic ca atmosferă și eficient ca rezultat. Organizarea a fost provocatoare ca efort și cheltuieli, aproape fără reproș (spun aproape pentru că sistemul de vot electronic nu a funcționat, în ciuda încercărilor repetate). Am redescoperit că biserica respectă punctul de vedere al tuturor și acordă tinerilor largi spații de expunere și lucru. Delegații țării noastre (17 și 6 invitați oficiali), la care s-au adăugat unii membri ai familiilor, au trăit intens evenimentul și v-au reprezentat cum se cuvine prin participare și atitudine. Sunt fericit să mă număr, smerit, printre posesorii unei asemenea binecuvântări de membru al Bisericii Adventiste.

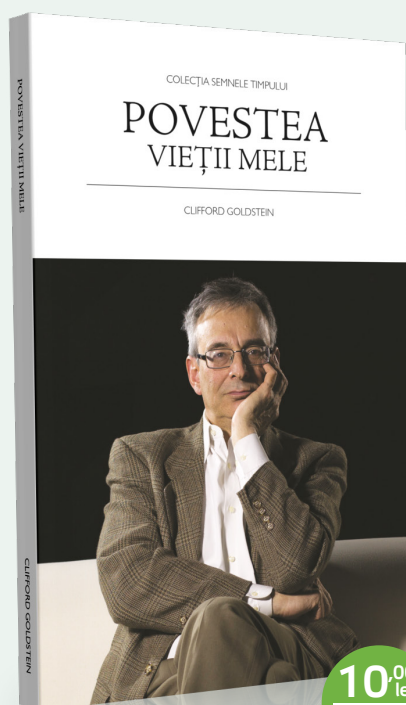
Pentru că nu aş vrea să par superficial sau triumfalist în evaluarea stării bisericii, cu toate că și matematic suma binecuvântărilor depășește cu mult „mâna” de îngrijorări, afirm că, din ceea ce am văzut la aceeași sărbătoare, mersul nostru spre cer este amenințat de disonante „vânturi de învățătură”, de inacceptabile (din fericire izolate) abordări de acomodare culturală, de suspecte renunțări la valorile perene ale Bibliei în competiția cu spiritul lecturării Scripturii în gamă postmodernistă, sau de rodul misionar cu deficit al emisferei nordice în comparație cu spectaculoasa evoluție a bisericii în jumătatea de sud a globului.

„Rămân, dar acestea trei”: *credința* că avem Conducător suprem și lideri credincioși; *nădejdea* că nu vom mai umbla mult pe pământ și *Îl* vom întâlni curând pe Mântuitorul și *dragostea* de Domnul și de semeni, care nu mai are nevoie de predici pentru reafirmare, ci de fapte pentru concretizare.

Marius Munteanu
este președintele
Bisericii Adventiste
de Ziua a Șaptea din
România.

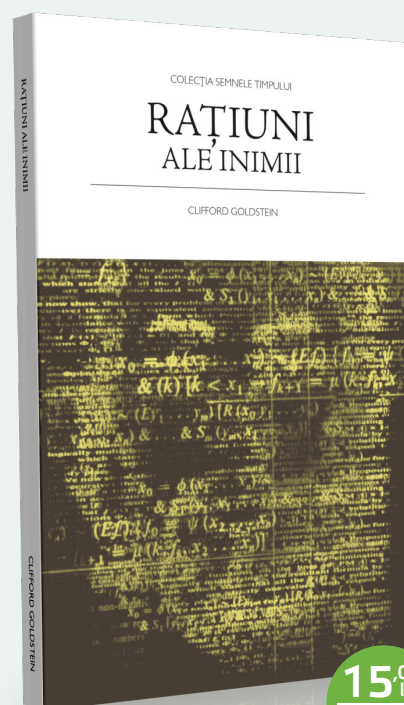
DIN COLECȚIA SEMNELE TIMPULUI

10,00
lei
160
pagini

Povestea vieții mele *Clifford Goldstein*

Clifford Goldstein nu credea în Dumnezeu. Totuși se închina unuia. Dumnezeul lui era un roman pe care începuse să-l scrie și care spera să ajungă bestseller. Mașina de scris era altarul pe care aducea ofranda unui devotament obsesiv. Goldstein credea totuși în adevăr, dar nu știa care este acesta sau unde să îl găsească. Rătăcind prin Europa și Israel pentru a descoperi esența romanului său, a continuat să caute și sensul vieții, ajungând la un altar cu totul diferit. O coliziune explozivă s-a produs în momentul în care visul de faimă literară și dorința de a descoperi adevărul s-au ciocnit în lupta pentru supremație - o luptă care a smuls o provocare din adâncurile sufletului său: „Arată-ți fața, Dumnezeule, dacă o ai, dacă îndrăznești!”

15,00
lei
216
pagini

Rațiuni ale inimii *Clifford Goldstein*

Cu toate că, vreme de secole, știința, filosofia și logica au fost întrebuințate pentru a sfârâma credința, *Rațiuni ale inimii* folosește aceste ciocane și dălți pentru a-i clădi o bază logică, filosofică și chiar științifică. Este viața absurdă, lipsită de sens sau scop? Cum răspundem enigmei morții? Credința este un salt în absurd? Sau un salt dincolo de el? De ce îngăduie răul un Dumnezeu iubitor? De la Beckett la C. S. Lewis, de la evangheliile la poeziile lui Wallace Stevens, Clifford Goldstein folosește vaste resurse literare pentru a răspunde la întrebările dificile ce se ridică mereu împotriva creștinismului. Și, deși niciodată nu se poate „dovedi” ceea ce trebuie primit prin credință, autorul ne arată totuși cât poate fi de rezonabil să crezi în ceea ce trece dincolo de rațiune.

